

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Mei 1975

75e Jaargang · Nummer 5

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Arlaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUDSOPGAVE

Waar veel is gegeven, wordt veel verlangd, Boyd K. Packer . . .	1
Wat de Schriften zeggen over astrologie, Robert J. Matthews	6
De einden der aarde	8
Voor ouders, Roger en Rebecca Merrill	11
De vastenwet, Sterling W. Sill	16
Advies voor een zoon, S. Dilworth Young	18
Jona, John A. Tvedtness	20
Werp uw brood uit, Richard H. Cracroft	29
De vastenwet, Henry D. Taylor	30
Bereid je op je zending voor, A. Theodore Tuttle	32
Onze gezinnen, Loren C. Dunn	35
Wees dapper in de strijd des geloofs, Bruce R. McConkie . . .	38
Waarom nu niet? Neal A. Maxwell	41
God kennen, Howard W. Hunter	43

DE KLEINE STER

De gave des Heiligen Geestes	21
De tong is de pen van het hart, Dorothy Leon	22
Voor de grap	28
Een wulk voor Mark, Carolyn Glocckner	24
Ware verhalten uit Fidzji	27

Waar veel is gegeven, wordt veel verlangd

DOOR BOYD K. PACKER
Van de Raad der Twaalfen

Wat mij vandaag voor ogen staat is hen die nog geen lid van de Kerk zijn, en tegelijkertijd ons allemaal die wél lid zijn, kennis bij te brengen over onze plicht het Evangelie uit te dragen.

Drie weken geleden wachtte ik in New York op mijn vliegtuig naar Europa. Een vrouwelijke employé van de luchtvaartmaatschappij kwam achter haar balie vandaan en liep naar waar ik zat.

„Twee neven van me zijn lid geworden van uw Kerk,” zei ze me. „Ongelooflijk hoe dat hun leven heeft veranderd.” Ik vroeg haar in ons korte gesprek wat haar zuster

ervan vond dat haar zonen lid waren geworden van de Kerk. „Ze kan haar geluk niet op,” zei ze en zette uiteen dat het gezin gegronde redenen had gehad zich zorgen te maken over de jongens. Ze waren twee van de rondlopenden waarover president Tanner heeft gesproken. „Onvoorstelbaar hoe ze veranderd zijn,” zei ze. „Ze hebben hun haar laten

kortknippen en heel hun uiterlijk is anders geworden.” Toen ik even later wegging om aan boord van het vliegtuig te gaan dankte ze me nogmaals en zei: „Ik weet niet hoe u dat klaar speelt.”

Als antwoord op die vraag wil ik onder de aandacht brengen dat we ons bovenal vasthouden aan verheven normen. De evangeliebeginselen liggen vast en vormen een zekerheid. De opzet en de aanpak van de dingen veranderen wel eens, maar de normen blijven ongewijzigd. Dat betekent zekerheid en bescherming.

Steeds maar weer proberen we het Evangelie aan anderen uit te dragen, maar we kunnen het niet aanpassen aan wat zij graag willen. Wij hebben die normen niet gesteld, maar de Here. Het is Zijn Kerk.

U die nog geen lid bent van de Kerk vragen we geduld op te brengen als we wat al te ijverig lijken in het uitdragen van wat we hebben. Als we het niet uitdragen, kan het voor ons verloren gaan. Willen we behouden wat we hebben, dan zullen we aan dat vereiste moeten voldoen. Daarom wordt er niet zomaar zendingswerk verricht, nee, het is bepaaldelijk de opzet zo.

Wat u moet weten is dat van de 18.000 op dit moment in de wereld werkzame fulltime zendelingen, minder dan 5 procent 21 jaar of ouder is.

Dat heeft te maken met het feit dat het hard werken is en dat jonge mensen er zich toe aange trokken voelen. Zo'n jongen of meisje moet wel een vaste overtuiging hebben om twee jaar waarin van het leven genoten kan worden op te geven en op eigen kosten het Evangelie te gaan prediken.

Het hoeft niemand te verbazen dat ze niet tevergeefs werken want ze onderrichten de waarheid! Het is Zijn Kerk. Hij heeft het zelf gezegd. „De enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem.” (LV 1:30.)

Ondanks ons enthousiasme mensen te bekeren is het geen gemakkelijke Kerk om lid van te zijn. Voor het merendeel van de mensen brengt het een totaal andere levenswijze met zich. Sommige mensen zien daar erg tegenop, hoewel elke verandering een duidelijke verbetering in ieders leven zou zijn, of men nu wel of niet lid wordt van de Kerk. Bij voorbeeld, om lid van de Kerk te worden moet u zich onthouden van alle onreinheid van zeden. De man sluit een verbond dat hij zijn vrouw trouw zal zijn, en de vrouw dat zij haar man trouw zal zijn. Jonge mensen worden aangespoord zich te bedwingen totdat ze getrouwd zijn.

Een groot ideaal in de Kerk is dat de mensen zich bewust zijn van hun taak in het gezin waartoe ze behoren.

Men moet zich van bepaalde dingen onthouden. Leden van de Kerk onthouden zich van alcoholische dranken. Hetzelfde geldt voor tabak. En of dat nog niet genoeg is, men gebruikt ook geen gewoontevormende opwekkende middelen zoals thee en koffie. Hieruit kunt u onze houding ten opzichte van narcotica afleiden.

En er zijn nog meer punten van verbetering die alle ten doel hebben ieder van ons een fatsoenlijk mens te doen zijn — nederigheid, eerlijkheid, eerbied, zondagsheiliging.

Nogmaals, ondanks onze grote zendingsactiviteiten is het niet zo gemakkelijk in aanmerking te

komen voor het lidmaatschap van de Kerk. Ook is het niet gemakkelijker als u lid bent. Als u omziet naar een gemakkelijke Kerk, deze is dat niet.

Jaren geleden presideerde ik een van onze zendingsgebieden. Twee van onze zendingen gaven onderricht aan een fijn gezin dat te kennen had gegeven gedoopt te willen worden, maar daar plotseling op terug kwam. De vader hoorde van de tienden en wilde niet verder meer met de zendingen spreken.

Twee bedroefde zendingen rapporteerden de gemeentepresident, zelf pas bekeerd, dat dat fijne gezin niet in zijn gemeente zou komen.

Enkele dagen daarna overreedde hij de zendingen met hem samen dat gezin nog een keer op te zoeken.

„Ik heb begrepen,” zei hij tot de vader, „dat u hebt besloten geen lid van de Kerk te worden.”

„Dat is juist,” was zijn antwoord.

„De zendingen zeggen dat u verstoord bent over de tienden.”

„Ja,” zei de vader. „Ze hadden er niet met ons over gesproken; en toen ik er over hoorde zei ik: „Zoveel kan je toch niet vragen. Onze kerk heeft zoiets nooit gevraagd.’ We vinden het veel te veel en worden geen lid.”

„Hebben ze met u gesproken over de vastengaven?” vroeg hij. „Nee,” zei de man, „wat zijn dat?”

„In de Kerk vasten we maandelijks twee maaltijden en geven de geldswaarde van die twee maaltijden voor de armenzorg.”

„Dat hebben ze ons niet verteld,” zei de man.

„Hebben ze het gehad over het bouwfonds?”

„Nee, wat is dat?”

„In de Kerk dragen we allemaal

bij tot de kerkbouw. Als u lid zou worden van de Kerk zou u daaraan mee willen doen, zowel met werk als met geld. Tussen haakjes, we zijn hier een nieuwe kerk aan het bouwen,” zei hij hem. „Merkwaardig,” zei hij, „dat ze daarover niet gesproken hebben.”

„Hebben ze u de welzijnszorg uiteengezet?”

„Nee,” zei de vader, „wat is dat?”

„Wij geloven dat we elkaar moeten helpen. Als er iemand behoeftig is of ziek of werkloos of in moeilijkheden, zijn wij in staat bij te springen, en er zou van u worden verwacht daar uw steentje toe bij te dragen.”

„Hebben ze u ook verteld dat we geen betaalde geestelijkheid hebben? Wij spenderen allen onze tijd, talenten, wat we maar hebben, en we reizen — dat alles om behulpzaam te zijn bij het werk. En we krijgen daarvoor niets betaald.”

„Daar hebben ze ons totaal niets van verteld,” zei de vader.

„Welnu,” zei de gemeentepresident, „als u zich afkerig voelt door zo'n klein ding als de tienden bent u klaarblijkelijk niet klaar voor deze Kerk. Wellicht hebt u de juiste beslissing genomen en moet u maar geen lid worden.” Toen ze weggingen draaide hij zich, net alsof hem nog iets te binnen schoot, om en zei: „Hebt u zich wel eens afgevraagd waarom mensen dat allemaal gewillig doen? Ik heb nog nooit een aanslag gehad voor mijn tienden. Niemand is ooit aangesteld om die te innen. Maar wij betalen tienden — en de rest — en zien dat als een groot voorrecht.

„Als u erachter zou kunnen komen *waarom*, dan zou de parel

van grote waarde, waarover de Here heeft gezegd dat de koopman alles wilde verkopen wat hij bezat om die te verkrijgen, binnen uw bereik zijn.

„Maar,” zei de gemeentepresident, „u moet *zelf* beslissen. Ik hoop alleen dat u erover zult bidden.”

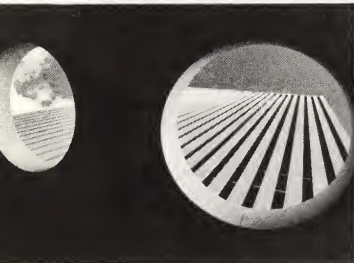
Enkele dagen later kwam de man bij de gemeentepresident aan huis. Nee, hij wilde geen nieuwe afspraak met de zendingen. Dat was niet nodig. Hij wilde een datum afspreken waarop hij en zijn gezin gedoopt zouden worden. Ze hadden gebeden, vurig gebeden.

Dat overkomt enkelingen en hele gezinnen nu dagelijks — dat ze worden aangetrokken door de verheven normen, niet afgeschrikt.

In onze gemeenschap hebben we het allerverhevenste op deze aarde. En, zo de vraag zou worden gesteld, ja, het ligt in onze bedoeling te leven naar de geboden des Heren, alle. Het enige echte ongemak dat die hoge normen hebben veroorzaakt ligt in de snelle en voortdurende groei van de Kerk. Dat doet ons steeds de Kerk samengesteld houden uit kleine, doelmatige eenheden waarmee iedereen zijn voordeel kan doen. Zelfs de leden die problemen hebben met het naleven van de normen (en die zijn er) zullen in het algemeen die normen verdedigen. Leden die al langer lid zijn en ook nieuwe leden moeten worden opgevangen en geïntegreerd en bewaamd, zodat ze als ze in de Kerk komen tegelijkertijd uit de wereld gaan.

„Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone paarden zoekt;

„Dewelke, hebbende een parel

van grote waarde gevonden, ging heen en verkocht al wat hij had, en kocht dezelve." (Mt. 13:45-46. Cursivering toegevoegd.)

Opdat sommigen onder u niet denken dat het opgeven van al die dingen en het veranderen van uw gewoonten moeilijker is dan in werkelijkheid, haal ik nu een uitspraak aan van Lady Astor (Brits politicus, 1879-1964).

Ze was erg bang om oud te worden. Maar toen het zover was zei ze heel wijs: „Ik heb er altijd tegenop gezien om oud te worden omdat je dan niet alles meer kunt doen wat je wilt. Maar zo erg is het niet — want dan kom je tot de ontdekking dat je dat niet wilt!”

Tot de niet-leden zeg ik dat hoewel u het Evangelie niet hoeft aan te nemen, wij het u wel moeten aanbieden. Voor u en voor ons is het van groot belang als wij u het Evangelie voorhouden. Het Evangelie is waar, zowel voor hen die het verwerpen, als voor hen die het aannemen — beiden zullen erdoor worden geoordeeld. Om de leden te herinneren aan onze verplichting het Evangelie uit te dragen, het volgende uit de kerkgeschiedenis. Gedurende het laatste deel van de vijftiger jaren in de vorige eeuw getroostten vele bekeerlingen uit Europa zich moeite om de Vallei van het Grote Zoutmeer te bereiken. Velen waren te arm om zich een open of gesloten wagen te kunnen veroorloven en moesten te voet, waarbij ze hun schamele bezittingen op een handkar voortduwden. Deze handkarpioniers hadden misschien het meest treffende en tragische te doorstaan uit de geschiedenis van de Kerk.

Een zo'n gezelschap werd aangevoerd door broeder McArthur.

Archer Walters, een Engelse bekeerling onder hen, heeft in zijn dagboek onder 2 juli 1856 deze regel opgetekend:

„Het zesjarig zootje van broeder Parker was kwijn en de vader ging terug om het te zoeken.” (LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcart to Zion*, Pioneers Ed. Glendale, California, The Arthur H. Clark Co., 1960, p. 61.)

Het jongetje Arthur was de een na jongste van de vier kinderen van Robert en Ann Parker. Drie dagen eerder had de groep in alle haast kwartier gemaakt omdat er plotseling een donderbui was komen opzetten. De ouders dachten dat hij wel met de andere kinderen aan het spelen was.

Iemand herinnerde zich dat men de jongen eerder op de dag, toen ze hadden halt gehouden, onder een boom in de schaduw hadden zien gaan liggen om te rusten. U heeft bijna allemaal kinderen en u weet hoe snel een moe kind van zes jaar kan inslapen op een zwoele zomerdag en hoe vast het kan slapen, zodat het zelfs niet wakker wordt van lawaai zoals wordt veroorzaakt door het opbreken van een kamp.

Twee dagen lang ging de groep niet verder en zochten alle mannen naar hem. Toen er niets anders meer opzat werd de groep westwaarts gecommandeerd.

Het dagboek vermeldt verder dat Robert Parker alleen terug ging om nog eens naar zijn zoon te zoeken. Toen hij het kamp verliet speldde zijn vrouw hem een hel gekleurde sjaal om en zei:

„Als je hem dood aantreft, wikkel hem dan in de sjaal om hem te begraven. Als je hem levend aantreft kun je hem als vlag gebruiken om ons te seinen.”

Samen met haar andere kinderen

nam ze de handkar en ze zwoegde met de groep voort.

Op de route betrok ze iedere nacht de wacht. Bij zonsondergang op 5 juli, terwijl ze op de uitkijk zat, zag ze iemand vanuit het oosten nader komen! Toen zag ze in de stralen van de ondergaande zon de schittering van de helrode sjaal.

In een van de dagboeken staat vermeld: „Ann Parker viel als een meelijwekkend hoopje mens neer op het zand en voor het eerst sedert zes nachten sliep ze.”

Onder 5 juli heeft broeder Walters opgetekend:

„Broeder Parker kwam het kamp binnen met een zoekgeraakt jongetje. Grote vreugde in heel het kamp. Ik kan de vreugde van de moeder niet beschrijven.” (Hafen en Hafén, *Handcarts to Zion*, p. 61.)

Wat er precies gebeurd is weten we niet. Een onbekende woudloper — vaak heb ik me afgevraagd hoe ongewoon het was dat juist daar een woudloper moest zijn — had de jongen gevonden, ziek en heel erg bang, en had voor hem gezorgd totdat zijn vader hem vond.

Dat is het eind van een verhaal dat in die dagen wel meer voorkwam. Maar er rest een vraag. Hoe zou u zich, in Ann Parkers plaats, gestemd voelen ten opzichte van een onbekende woudloper als die uw zoontje zou hebben gered? Zou u hem niet eeuwig dankbaar zijn?

Als we dit begrijpen kunnen we ons ook indenken welk een dankbaarheid onze Vader moet voelen jegens iedereen die een van Zijn kinderen redt. Die dankbaarheid is en zeer begerenswaardige prijs, want de Here heeft gezegd: „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit

volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het Koninkrijk Mijns Vaders!” (LV 18:15.) En ik zou daaraan willen toevoegen: ook als die ziel onze eigen ziel is.

Hier kan u alles worden gegeven dat de Vader heeft. Maar voor wat hoort wat. „Wien veel gegeven is, van dien zal veel geëist worden.” (Luk. 12:48.)

Dit is Zijn Kerk. Als u ertoe behoort zal niet iedereen u daarin gelijk geven. Velen, misschien de meesten, zullen u een vreemde vogel vinden. De Kerk heeft ook leerstellingen die niet gemakkelijk te begrijpen of te accepteren zijn. Het valt niet mee de geboden na te leven. De normen, ik herhaal het, zijn hoog gesteld, maar u kunt beginnen waar u zich nu bevindt.

Velen van u zijn belast met ongeluk en zorgen en schuld. Velen van u gaan gebukt onder ontastende gewoonten of hebben te kampen met eenzaamheid, teleurstelling en falen. Er zijn er onder u die lijden onder een uiteengeslagen gezin, een stukgelopen huwelijk, een gebroken hart. Wij maken ons over die dingen niet boos. Ze zijn allemaal van ons af te zetten — te boven te komen. Wie en wat u ook bent, wij reiken u de broederhand zodat we elkaar en anderen kunnen optrekken.

Dit is Zijn Kerk. Dat getuigenis heb ik. Jezus is de Christus. Hij leeft. Men denkt wel dat Hij alleen maar een invloed op de wereld is. Ik weet dat Hij Jezus Christus is, de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader. Ik getuig dat Hij een lichaam heeft van vlees en beenderen. Dit is Zijn Kerk. Daarvan leg ik getuigenis af in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het Evangelie van Jezus Christus brengt in het leven van de bekeerden onuitsprekelijke vreugde.

Wat de Schriften zeggen over astrologie, waarzeggerij, spiritisme, toverkunst, tovenarij en zwarte kunst

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

De laatste tijd stelt men in de westerse wereld in toenemende mate belang in geheime en mystieke godsdiensten. Dat is geen herleving van de geestgerichte kenmerken van de patriarchen en profeten van het Israël van weleer, maar een soort magische en spirituele tovenarij waartegen de ware profeten krachtig ageerden. Bij voorbeeld sprak de Here tot Mozes:

„Gij zult u niet keren tot de waarzeggers, en tot de duivelskunstenaars; zoekt hen niet, u met hen verontreinigende; Ik ben de Heere, uw God! (Lev. 19:31.) En ook:

„Wanneer gij komt in het land, dat de Heere, uw God, u geven zal, zo zult gij niet leren te doen naar de gruwelen van dezelve volken.

„Onder u zal niet gevonden worden, die zijn zoon of zijn dochter door het vuur doet doorgaan, die met waarzeggerijen omgaat, een guichelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of tovenaars.

„Of een bezweerder, die met bezwering omgaat, of die een waarzeggenden geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die de doden vraagt.

„Want al wie zulks doet, is den Heere een gruwel; en om dezer gruwelen wil verdrijft hen de Heere, uw God, voor u aangezicht, uit de bezitting.

„Oprecht zult gij zijn met den Heere, uw God.

„Want deze volken, die gij zult erven, horen naar guichelaars en waarzeggers; maar u aangaande, de Heere, uw God, heeft u zulks niet toegelaten.” (Deut. 18:9-14.)

We zien uit de voorgaande passages dat geloof in astrologie, spiritisme enz. geen deel uitmaakte van het door de patriarchen en profeten onderrichte ware Evangelie, maar kenmerkend was voor de door de omringende volken die zich van God hadden afgekeerd beleeden valse godsdiensten.

Wat Mozes met zijn aanwijzingen voor het volk Israëls in wezen bedoelt kan alleen maar volledig tot ons doordrin-

gen als we ook kennis nemen van het volgende vers, dat luidt: „Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broeders, als mij, zal u de Heere, uw God, wakken; naar Hem zult gij horen.” (Deut. 18:15.)

Zo zien we dat de boodschap van dat gehele schriftgedeelte is dat Israël zich voor geestelijke leiding niet moet verlaten op waarzeggers en sterrenwichelaars, omdat de God des hemels tot Zijn volk zal spreken door Zijn door Hemzelf aangestelde dienstknechten, de profeten. Een van die profeten was Mozes.

De passage heeft ook direct betrekking op Christus, van Wie alle profeten hebben getuigd, en Die het volmaakte voorbeeld is van een waar profeet. Vanwege de relatie tot Jezus halen we vers 15 vaak apart aan van de overige verzen, maar als we dat doen gaan we voorbij aan het verschil dat wordt gemaakt tussen de valse en de ware profeten. De heidense vormen van bijgeloof bootsen kennelijk de ware gaven na die de profeten, zieners en openbaarders hebben die God heeft aangesteld.

Jesaja heeft deze zaak ook besproken:

„Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen en binnensmonds mompelen; zo zegt: Zal niet een volk zijn God vragen? zal men voor de levenden de doden vragen?

„Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben.” (Jes. 8:19-20.)

De superioriteit van de ware profeten tegenover sterrenwichelaars, tovenaars en tovenaressen wordt duidelijk door wat Daniël bij de Chaldeen ondervond:

„Toen zeide de koning, dat men roepen zou de tovenaars, en de sterrekijkers, en de guichelaars, en de Chaldeen, om den koning zijn dromen te kennen te

***„Israël moet zich voor
geestelijke leiding niet ver-
laten op waarzeggers, ster-
renwichelaars en het
betoverende van seances,
want die zijn kenmerkend
voor valse godsdiensten en
het bijgeloof van de wereld,
en zij die zich daarmee
ophouden zijn waarchtig
strijdend met de ware
apostelen en profeten.”***

geven; zij nu kwamen, en stonden voor het aangezicht des konings.

„En de koning zeide tot hen: Ik heb een droom gedroomd; en mijn geest is ontsteld, om dien droom te weten.

„(Maar) de zaak is mij ontgaan . . .

„De Chaldeëen antwoordden voor den koning, en zeiden: Er is geen mens op den aardbodem, die des konings woord zou kunnen te kennen geven; daarom is er geen koning, grote of heerser, die zulk een zaak begeerd heeft van enigen tovenaer, of sterrekijker, of Chaldeër.

„Want de zaak die de koning begeert, is te zwaar; en er is niemand anders, die dezelve voor den koning te kennen kan geven, dan de goden, welker woning bij het vlees niet is . . .

„Toen werd aan Daniël in een nachtgezicht de verborgenheid geopenbaard; toen loofde Daniël den God des hemels.

„Daniël antwoordde en zeide: De Naam Gods zij geloofd van eeuwigheid tot in eeuwigheid, want Zijn is de wijsheid en de kracht . . .

„Ik dank en ik loof U, o God mijner vaders! omdat Gij mij wijsheid en kracht gegeven hebt, en mij nu bekend gemaakt hebt, wat wij van U verzocht hebben, want Gij hebt ons des konings zaak bekend gemaakt . . .

„Daniël antwoordde voor den koning, en zeide: De verborgenheid, die de koning eist, kunnen de wijzen, de sterrekijkers, de tovenaars, en de waarzeggers den koning niet te kennen geven;

„Maar er is een God in den hemel, die verborgenheden openbaart, die heeft den koning Nebukadnezar bekend gemaakt, wat er geschied zal in het laatste der dagen . . .” (Zie Dan. 2:2-28.)

Zo ook hadden Mozes en Aäron meer macht dan de Egyptische tovenaars. (Zie Ex. 7:10-12.)

Het noordelijke koninkrijk Israël bekommerde zich niet

om de waarschuwingen van de ware profeten en begon dan ook de valse vormen van godsdienst van zijn buurvölker te belijden, in het bijzonder toen de goddeloze koningin Izebel, een Phoenicische die de vrouw was van koning Achab van Israël, daarin voorging. Dat die valse godsdiensten ook waarzeggerij en tovenarij inhielden komen we te weten als we II Kon. 17:16-18 lezen:

„Ja, zij verlieten al de geboden des Heeren, huns Gods, en maakten zich gegoten beelden, twee kalveren; en maakten bossen, en bogen zich voor alle heir des hemels, en dienden Baäl.

„Ook deden zij hun zonen en hun dochteren door het vuur gaan en gebruikten waarzeggerijen, en gaven op vogelgeschrei acht, en verkochten zich, om te doen dat kwaad was in de ogen des Heeren, om Hem tot toorn te verwekken.” Het gevolg was dat Israël al gauw ten prooi viel aan de overmacht van de Assyrische legers.

Zo'n honderd jaar daarna bewerkstelligde de goede koning Josia in het zuidelijk koninkrijk Juda een hoognodige hervorming. We lezen:

„Daartoe schafte hij de Chemarim (afgodische priesters) af . . . en die voor Baäl, de zon, en de maan, en de andere planeten . . . rookten (wierook) . . .

„En ook deed Josia weg de waarzeggers, en de duivelskunstenaars, en de terafim, en de drekgoden, en alle verfoeiselen, die in het land van Juda en in Jeruzalem gezien werden; opdat hij bevestigde de woorden der wet, die geschreven waren in het boek, dat de priester Hilkia in het huis des Heeren gevonden had.” (II Kon. 23:5, 24.) In de Nieuwtestamentische tijd, toen Paulus op zending was op het eiland Cyprus, bood Elymas, „een zekeren tovenaer, een valschen profeet” Paulus' leringen niet alleen weerstand, maar was „zoekende den stadhouder van het geloof af te keren. Doch . . . (Paulus), vervuld met den Heiligen Geest, en de ogen op hem houdende, zeide: *(Wordt vervolgd op blz 10)*

De einden der aarde

Een gesprek over het

nieuwe Zendingsgebied Internationaal

Begin 1973 heeft het Eerste Presidium de vorming aangekondigd van Zendingsgebied Internationaal ten behoeve van die leden van de Kerk die in afgelegen gebieden van de aarde wonen. Ouderling Bernard P. Brockbank, assistent van de Raad der Twaalven, is geroepen als zendingspresident. In tegenstelling tot andere zendingsgebieden heeft Internationaal geen predikende zendelingen. De hoofdzetel is gevestigd in het kerkelijk administratiegebouw, 47 East South Temple Street te Salt Lake City. Onlangs zijn ouderling Howard W. Hunter, zendingsadviseur in de Raad der Twaalven, en president Brockbank vragen gesteld over de vorderingen van het zendingsgebied.

Vraag: Wat is volgens u het voornaamste doel van Internationaal?

Ouderling Hunter: Het Zendingsgebied Internationaal is in het leven geroepen ten behoeve van iedereen in de wereld buiten de georganiseerde ringen en zendingsgebieden, zodat ze een kerkelijke unit hebben waaraan ze verantwoordelijkheid schuldig zijn en die hun geeft wat ze nodig hebben.

Vraag: Hoe ging dat voorheen dan?

Ouderling Hunter: Zo dat al gebeurde, stonden de lokale eenheden hun ten dienste.

Vraag: Verschilt Internationaal van de ons bekende bestaande zendingsgebieden?

Ouderling Brockbank: Inderdaad. De volledig draaiende zendingsgebieden van de Kerk hebben predikende zendelingen. In Internationaal hebben we noch predikende zendelingen, noch is prediken onze taak.

Vraag: Over hoeveel leden praten we?

Ouderling Brockbank: De aantallen wisselen nogal eens, maar op 't ogenblik zijn er zo'n 500. Ons is bekend dat er waarschijnlijk nog wel 500 meer zijn van wie we geen up-to-date gegevens hebben.

Vraag: Waar bevinden die 500 zich? Zijn er delen van de wereld waar ze zich in tamelijk grote groepjes bevinden?

Ouderling Hunter: De grootste groep bevindt zich in IJsland, maar die is niet representatief voor andere landen. Er zijn leden in zoveel streken dat er nauwelijks een slag naar te slaan is. Er is een lid van de Kerk op een klein eiland in de Stille Oceaan, Paaseiland, ook een op Madagascar, en eveneens op een klein eiland in de Atlantische Oceaan tussen Zuid Amerika en Afrika, Pinkstereiland.

Vraag: Zijn de meeste leden van Zendingsgebied Internationaal ingezetenen van Amerika?

Ouderling Brockbank: De meeste wel. Maar we hebben ook leden uit Engeland, Frankrijk, Duitsland, Canada en vele andere landen. Er zijn er die in militaire dienst zijn, een diplomatieke post bekleden of een handelsmissie vervullen. Een van onze Engelse leden werkt op Cuba, en ook al is Cuba ons niet toegewezen, toch hebben we met hem briefwisseling gevoerd omdat er niemand anders was die dat kon doen.

Vraag: Wat doet u eigenlijk voor de leden van Internationaal? Heeft u regelmatig persoonlijk contact met ze?

Ouderling Brockbank: Alles gaat per brief, ook de kerkelijke programma's en publicaties. Wij maken de mensen bekend met wat voor hen haalbaar is. In wezen staat hun alles ter beschikking als ze er gebruik van kunnen maken. Ze hebben literatuur en materiaal. Bij voorbeeld hebben onze leden met wie we in contact hebben kunnen komen het gezinsavondlesboek. We proberen elk lid ten minste eens per twee à drie maanden te schrijven en met de groepsleiders en gemeentepresidenten eens per maand.

Ouderling Hunter: Als het een van anderen verstoken gezin betreft kunnen we een zuster ZHV-materiaal leveren zodat ze kan doorgaan met haar ZHV-werk. Aan het jeugdwerk kan op eendere wijze uitvoering worden gegeven. Als een jongen de leeftijd heeft waarop hij tot diaken kan worden geordend, zenden wij zijn ouders de inlichtingen die zij nodig hebben om hem op zijn or-

dening voor te bereiden; daarna regelen wij zijn ordening. Als een kind bijna acht is, regelen wij met het gezin de doop.

Vraag: Werkt u in sommige streken middels groepsleiders en gemeentepresidenten?

Ouderling Hunter: Ja. Die worden door de zendingspresident aangesteld. Het is ook nuttig te vermelden dat als iemand zich begeeft naar een streek die valt onder Internationaal, zijn lidmaatschapskaart wordt overgedragen, net zoals bij verhuizing van de ene wijk naar de andere.

Vraag: Is de rol van bisschoppen en gemeentepresidenten bij het overdragen van leden aan het Zendingsgebied Internationaal erg belangrijk?

Ouderling Hunter: Nou, en of. En als ze volledig beseffen wat wij voor de leden kunnen doen, zullen ze vast wel alles doen om ons die gegevens te doen toekomen.

Vraag: Hoe wilt u dat de mensen zich met u in verbinding stellen? Wilt u vernemen van iedereen die naar een streek gaat waarvan hij zeker weet dat er geen zendingsgebied is?

Ouderling Brockbank: Het beste zou zijn direct te schrijven naar Internationaal, met naam en adres alsmede de plaats waar de lidmaatschapskaarten worden bewaard, en ook wat gegevens over het lid zelf. Dan zullen we terstond schrijven, de lidmaatschapskaart opvragen en leiding en raad geven.

Ouderling Hunter: Als ze zich zodra ze weten dat ze naar een afgelegen gebied gaan met president Brockbank in verbinding zouden kunnen stellen, kan hij ze inlichten over andere leden van de Kerk en zaken die zij als ze gaan met zich mee kunnen nemen. Hoe eerder ze zich met president Brockbank in verbinding stellen, hoe meer ze ten dienste staat.

Vraag: Stelt u de mensen veelvuldig op de hoogte van andere gezinnen in hetzelfde gebied?

Ouderling Brockbank: Iedere dag vragen mensen ons of er in de streek leden zijn. Dat zijn mensen die weggaan met een aanstelling in het buitenland of mensen die er al zijn. Dan, ook al zijn ze meer dan 300 of 400 kilometer van elkaar verwijderd, kunnen ze corresponderen en weten ze dat ze niet helemaal alleen zitten. Er zijn veel gevallen geweest waarin de leden dat hebben gedaan.

Ouderling Hunter: We hebben eens een brief ontvangen van een man die met een opdracht naar het buitenland werd gezonden. Hij mocht kiezen uit verscheidene plaatsen. Hij schreef president Brockbank en vroeg in welke van die plaatsen zich kerkleden bevonden. Zijn keuze waarheen te gaan werd daardoor bepaald.

Ouderling Brockbank: Als iemand weet dat een ander zich in een afgelegen gebied bevindt, doet hij er goed aan te schrijven en Internationaal daarvan op de hoogte te stellen. Waar mogelijk moet ook het adres worden verstrekt zodat wij ons met dat lid in verbinding kunnen stellen. Zendingsgebied Internationaal moet niet alleen weten waar het lid zich nu bevindt maar ook waar

het voorheen was, anders is het erg moeilijk zijn lidmaatschapskaart te achterhalen.

Ouderling Hunter: En dat gebeurt nogal eens. Als we de namen van de vader, moeder en kinderen zouden krijgen, zou dat ons veel helpen. Als we alleen van één persoon de naam hebben, weten we niet of er een gezin is.

Vraag: Werpt wat u met dit zendingsgebied voor de mensen doet vruchten af? Blijven ze mede daardoor bij de Kerk?

Ouderling Brockbank: Uit brieven die wij van de leden ontvangen blijkt dat ze het erg fijn vinden dat de Kerk in ze is geïnteresseerd, zich voor hen inspant. Dat houdt ze ook bij de Kerk.

Vraag: Bemoedigt u regelmatige schriftstudie? Bij voorbeeld, wat kunnen ze doen om de Here en de Kerk nabij te blijven?

Ouderling Brockbank: Als je je in een afgelegen gebied bevindt, ver van huis en van de Kerk zoals je die kent, heeft briefwisseling grote invloed op je denken. Daarom corresponderen we in liefde en met vriendelijkheid om alle leden te laten weten dat ze van betekenis zijn en dat de Kerk wil dat ze trouw blijven. We doen ze de beste wensen van president Kimball en sturen ze de conferentieboddschap van de profeet. We zorgen voor afschriften van alle toespraken door het Eerste Presidium en sporen de mensen aan ze te lezen en zo te blijven leven als een kind van God betaamt. Door briefwisseling kan veel tot stand worden gebracht als je steeds voor ogen hebt dat de leden in hun verblijf in de wereld blootstaan aan grote verleidingen. Ze voelen zich vaak van iedereen verlaten, daarom is dit contact met de Kerk iets dat hun geloof en getuigenis doet toenemen en mede daardoor weten ze dat ze op de een of andere manier toch met de Kerk verbonden zijn.

Vraag: Wat kunnen wij, zonder problemen levend in wijken en gemeenten, doen voor de mensen die op IJsland of Madagascar wonen?

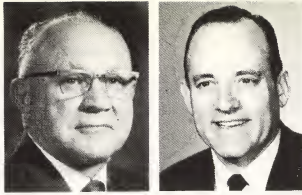
Ouderling Brockbank: Familieleden en vrienden moeten vooral blijven schrijven met hun familieleden en vrienden ver van huis.

Ouderling Hunter: Jong-volwassenen- en bijzonderebelangengroepen die zich dienstbaar willen maken kunnen wellicht zo'n gezin op IJsland, Madagascar of waar ook „adopteren”. Via het Zendingsgebied Internationaal kunnen ze met een dergelijk gezin in contact komen.

Vraag: Dit werk moet wel erg veel voldoening geven.

Ouderling Hunter: Toen het Eerste Presidium en de Raad der Twaalfen besloten het Zendingsgebied Internationaal op te zetten en beslist werd dat ouderling Brockbank zou presideren, zag ik er veel heil in.

Ik weet dat hierdoor het Evangelie wordt gebracht in het leven van veel mensen die anders wellicht die kans niet zouden hebben. Mensen die zoeken naar waar de Kerk is worden erdoor geholpen. Ik weet dat hierdoor in het

(Vervolg van blz 7)

„O gij kind des duivels, vol van alle bedrog, en van alle arglistigheid, vijand van alle gerechtigheid, zult gij niet ophouden te verkeren de rechte wegen des Heeren?” (Hand. 13:6-10.)

Misverstand over de visie van Paulus jegens deze tovenaars is uitgesloten.

Later, in Efeze, had Paulus' prediking de bekering tot het Evangelie van Jezus Christus door veel mensen tot gevolg. Dat wil zeggen dat „. . . velen . . . , die geloofden, kwamen, belijdende en verkondigende hun daden. „Velen ook dergenen, die ijdele kunsten gepleegd hadden, brachten de boeken bijeen, en verbranden ze in aller tegenwoordigheid; en berekenden de waarde derzelve, en bevonden vijftig duizend zilveren penningen.

„Alzo wies het Woord des Heeren met macht, en nam de overhand.” (Hand. 19:18-20.)

Toen deze mensen in de ware Kerk des Heren kwamen hadden ze niet langer verlangen naar of behoefte aan de boeken der „opzienbarende kunsten” die kennelijk werden gebruikt door de voorgangers van de valse geloven. Willens en wetens betrokken zijn bij deze vormen van afgoderij is zondig. De profeet Samuël gaf koning Saul de raad: „. . . Wederspanningheid is een zonde der toverij, en wederstreven is afgoderij en beelden-dienst. . . .” (I Sam. 15:23.) De Bijbel toont ook aan dat toen Saul de Geest des Heren verloor, hij verzeild raakte bij het spiritisme. (Zie I Sam. 28:1-20.)

Ten slotte, aan de Galatiërs schreef Paulus dat „heksch” een van de „werken des vlezes” is, waarvan zij die de Geest des Heren bezitten, zich zullen afkeren. (Zie Gal. 5:19-21.)

De Schriften tonen aan dat toverijen en toverspreuken van tovenaars, de seance en de bedrivers van zwarte kunst typerend zijn voor de valse godsdiensten en het bijgeloof van de wereld, en dat zij die zich daaraan overgeven waarachtig strijdend zijn met de ware apostelen en profeten. Een ieder die weet wat de Geest van en het geloof in Jezus Christus te betekenen hebben wil niets te maken hebben met welke vorm van waarzeggerij en tovenarij ook.

leven van veel mensen veel goeds tot stand zal worden gebracht. Er zijn ontelbare mogelijkheden als we voor ogen houden wat kan worden bewerkstelligd.

Ouderling Brockbank: Heden ten dage stelt de Kerk groot belang in ieder lid. Veel programma's staan hierbij ten dienste.

Het Zendingsgebied Internationaal is er om de leden van de Kerk op te sporen en in contact te komen met wie afgelegen en ver verwijderd wonen van waar de Kerk normaal functioneert. De Here wil dat al Zijn heiligen nauw verbonden blijven met Zijn Kerk. Hij heeft ons de gelijkenis van het verloren schaap gegeven; Hij had er 99 geteld en ging zoeken naar dat ene dat van de groep was afgedwaald.

Ook al zijn de mensen voor wie wij verantwoordelijk zijn niet van de Kerk afgedwaald, ze zijn ver weg van de georganiseerde zendingsgebieden en ringen van de Kerk. Daaruit volgt dat het noodzakelijk is met ze in contact te komen, zodat ook zij kunnen genieten van de zegeningen van de Kerk en leven op des Heren manier. We willen dat ze weten dat de Kerk zich voor hen inspant, dat de Here zich om hen bekommert en dat ze hun voordeel moeten doen met wat de Here voor hen heeft. Dat moet hen nauw verbonden houden met de profeet des Heren en de apostelen des Heren en ze vastjorren aan des Heren manier van leven en de programma's van Zijn Kerk.

Sluiting tempel

De Zwitserse tempel zal
van 1 september tot 5 oktober
gesloten zijn wegens een
verbouwing

Voor ouders

Hoe wij dank zij de tempel onze kinderen beter kunnen onderrichten in het Evangelie

DOOR ROGER EN REBECCA MERRILL

Toen we ons vorig jaar ten doel stelden de tempel meer te bezoeken, wisten we niet van welk een grote invloed dat zou blijken op ons dagelijks leven. We hebben drie nog niet schoolgaande kinderen en er is er een op komst. Daarom vroegen we ons in toenemende mate af hoe onze kinderen groot te brengen op een wijze die de Here zou behagen. Beiden kunnen we ergens vruchtbaarder en rustiger aan werken als we weten wat we aan het doen zijn. Maar ons pogen om doelen te stellen voor het grootbrengen van onze kinderen was frustrerend. Cursussen over kinderopvoeding, boeken over psychologie, en studies over leidinggevende technieken deden vele verschillende oplossingen voor gezinsmoeilijkheden aan de hand. Zo ongeveer als de jonge Joseph Smith

voelden wij ons temidden van de met elkaar in tegenspraak zijnde wijsheden van de mensen, van wie ieder overtuigd was dat zijn methode hoe een gezin groot te brengen de juiste was. En dus begonnen we ons in alle ernst af te vragen: „Welke methode is de juiste?”

Toen we regelmatig de tempel bezochten om voor de doden te werken bleek ons plotseling dat de daar onderrichte beginselen, als voorschrift en als voorbeeld, heel goed toepasbaar waren in het leven. Er over nadenkende gingen we het Huis des Heren beschouwen als een volmaakt model voor ons eigen gezin. In het voorbeeld van onze Vader in de hemel zagen we het volmaakte ouderschap. En in de Schriften vonden we volmaakte literatuur vol met actuele verhalen en voorbeelden van

„Wij beschouwen het Huis des Heren als een volmaakt model voor ons eigen gezin. In de tempel is het altijd aangenaam . . . ”

Gods handelen als Vader met Zijn eigen kinderen.

In een openbaring aan Joseph Smith gaf de Here betreffende Zijn eigen Huis in Kirtland gerichte aanwijzingen en een goddelijk patroon voor alle huizen. Hij gaf de heiligen aanwijzingen een huis te vestigen „des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.” (LV 88:119.) Die aanwijzingen kunnen ook toepasbaar worden gemaakt in onze gezinnen.

Gehoorzaamheid aan Hem schept een „tempelsfeer”, een sfeer die onze gezinnen als het ware een hemel op aarde doen zijn.

Het Huis des Heren is altijd rein en aangenaam. Orde, die eerste wet in de hemel, is Gods norm voor het voeren van een huishouding die een sfeer van vrede schept. Is het voor een huisvrouw niet geweldig inspirerend te beseffen dat haar moeite om haar huis schoon en lieflijk te houden meer inhoudt dan alleen maar een steeds terugkerend minderwaardig karwei! In de grond van de zaak is zij de moeder van een tempel, een tempel voor haar gezin. Als ze het voorbeeld van de Here volgt op het gebied van ordelijkheid in de leefomgeving, kan ze het leven van haar gezinsleden inspireren en verrijken.

In het Huis des Heren heeft alles een bepaald doel. Elk element in het ontwerp, de decoratie, de sfeer en het gebeuren in de tempel draagt bij tot

zijn functie, namelijk onderricht. Alle ruimten hebben gemakkelijke stoelen waaruit kan worden geluisterd, ze zijn ingericht op onderricht, hebben visuele leermiddelen zoals muurplaten, muurschilderingen en, in enkele gevallen, films. Maar weerspiegelen onze huizen niet veel te vaak de normen van de wereld in hun ontwerp en aankleding? Waar wij waarde aan hechten wordt weergegeven door wat we aan de muur hebben hangen, de boeken die we hebben, ons meubilair.

In de tempel is niets dat ons niet over Christus leert. En als wij onze waarden door de Here laten bepalen en niet door de wereld, zullen onze huizen dat goddelijke patroon volgen. Er zijn dan kinderboeken in de huiskamer, schoolborden, prik-borden, flanelborden, een poppenhoek, goede visuele middelen, ouders die altijd klaar staan om te helpen, te leren, en zelf iets nieuws op te doen. Dat alles draagt bij tot een sfeer van voortdurend kennis vermeerderen.

In het Huis des Heren is Zijn Geest aanwezig. Om de tempel te kunnen binnengaan heeft men een tempelaanbeveling nodig die aangeeft dat men waardig is. Voordat wij ons huis betreden zou het goed zijn eens even stil te blijven staan bij de vraag of we een huis en een liefhebbend gezin wel waardig zijn. Of een huis nu het Huis des Heren is of ons eigen huis, het moet de plaats zijn waar iemand zich van zijn beste kant laat zien. Harde woorden, onstuimig gelach, jaloerie, ellebogenwerk, woordenstrijd en de anderen negeren passen er niet. In plaats daarvan dient men zijn tijd en energie aan te wenden voor zorgzaamheid, behulpzaam zijn en iets voor een ander doen.

Het Huis des Heren is een plaats waar heilige verordeningen worden voltrokken. Het presideren van de gezinsavond, het doen van het gezinsgebed, het zalven van een ziek kind — eigenlijk alles wat te maken heeft met het ter wereld brengen van kinderen en hen met succes opvoeden — draagt bij tot de gezinsband

en de heiliging van de gezinsleden. Zoals wijlen president Harold B. Lee zo dikwijls aangaf is het allerbelangrijkste werk dat een priesterschapsdrager kan doen, het werk binnen de muren van zijn eigen huis.

Het Huis des Heren is toegewijd aan zijn doelstellingen. Wij hebben grote vreugde geput uit het samen neerknielen thuis en het huis en onszelf toe wijden aan de dienst des Heren. Dat heeft ons doen beseffen dat alles wat we in huis doen de Here welgevallen moet. Bovendien heeft de toewijding er toe geleid dat elk gezinslid meer waardering is gaan opbrengen voor zijn huis en het verlangen heeft daar goed voor te zorgen.

In alles is het Huis des Heren een verheven voorbeeld van wat ons eigen huis kan zijn.

We kunnen heel wat titels bezigen, maar onze Schepper wil dat wij Hem aanspreken met „Vader”. Als we in gedachten zien de periode van het begin van de schepping tot aan onze uiteindelijke bestemming, dan beseffen we dat onze Vader alles heeft toegespitst op het doel de onsterfelijkheid en het eeuwige leven tot stand te brengen. In alles dus staat Hij model voor het ouderschap. Als volmaakt Wezen maakt Hij geen fouten. Hij maakt gebruik van beginselen die eeuwig en waar zijn in Zijn handelen met Zijn kinderen, beginselen waar wij als ouders met onze eigen kinderen ook mee kunnen werken.

Door Zijn voorbeeld weten we wat we onze kinderen moeten leren. Ons pogen als ouders om op dit punt tot besluitvorming te komen was erg frustrerend. Er zijn zoveel dingen die waar zijn, zoveel verhalen, geboden, wetten en begrippen die ouders moeten kennen. Waar moeten we beginnen? Het antwoord daarop ligt besloten in wat onze Vader ons leert gedurende de tempelceremonie.

In het Huis des Heren nemen we in een bepaalde volgorde steeds grotere verbonden op ons. President David O. McKay heeft ons geleerd: „Dan de tempelbegiftiging, . . . en

„Of een huis nu het Huis des Heren is of ons eigen huis, het moet de plaats zijn waar iemand zich van zijn beste kant laat zien.”

verordening met betrekking tot de eeuwige reis van de mens en de grenzeloze mogelijkheden en vooruitgang die een rechtvaardig en liefhebbend Vader heeft bewerkstelligd voor de kinderen die Hij naar Zijn eigen beeld heeft geschapen — voor de ganse menselijke familie. Daarom worden er tempels gebouwd.” („The Purposes of Temples,” *Ensign*, januari 1972, p. 41.)

Zowel de volgorde als de progressie van deze verbonden is van belang; iedere wet wordt op een gezette tijd onderricht. Toen we het natuurlijke gedragspatroon van een kind bestudeerden tijdens de verschillende fasen van zijn ontwikkeling, waren we dankbaar een relatie te herkennen tussen zijn kenmerkend gedragspatroon en de presentatie door de Here van de levenswetten.

Hoewel kindersychologen het niet op alle punten met elkaar eens zijn, vinden de meesten elkaar toch wel in de mening dat de ontwikkeling ten minste vier algemene stadia inhoudt: (1) de jaren van alleen maar aan zichzelf denken; (2) de jaren waarin men toerekeningsvatbaar wordt en redelijk kan denken en beseffen wat het uiteindelijke gevolg van een besluit kan zijn; (3) de jaren waarin men tot lichamelijke wasdom komt; en (4) de jaren waarin men zich volledig voorbereidt op het aangaan van de rol van verantwoordelijk volwassen lid van de samenleving. Als nu zowel deze ontwikkelingsfasen als de wetten des Heren op

de tijdslijn van het leven van een kind worden uitgezet, blijkt daaruit duidelijk de relatie.

(1) *De jaren van alleen maar aan zichzelf denken.*

Ouders weten heel goed dat een klein kind van nature geneigd is alleen maar aan zichzelf te denken, maar alle ouders en kindersychologen verschillen duidelijk in hun aanpak van de situatie. Het eenvoudige plan van de Here geeft duidelijk het belang aan kleine kinderen te leren hun ouders gehoorzaam te zijn en hun eigen verlangens op te offeren voor het geluk van anderen. Daarop wordt in de raadgevingen van profeten en apostelen de laatste dag sterk het accent gelegd.

Van de normatieve boeken is de Bijbel bij uitstek geschikt bij het onderricht van deze beginselen. De steeds weer terugkerende verhalen over gehoorzaamheid en offeranden in het Oude Testament spreken kinderen van die leeftijd bijzonder aan. Bij het leren van deze begrippen aan onze kinderen waren we verbaasd en soms geamuseerd door hun besef. Eens haalden we ze op een kille winterse avond uit bad. Onze zoon van vier zei toen: „Droog Michah maar eerst af, papa. Ik wil een offertje brengen en hier even zitten bevriezen.”

(2) *De jaren waarin men toerekeningsvatbaar wordt en redelijk kan denken*

Als een kind opgroeit en voor de Here toerekeningsvatbaar wordt, doet de wet van het Evangelie Christus een fundament zijn en de Heilige Geest een metgezel, die hem kunnen bijstaan in het overwinnen van de overstelpende invloeden voortkomende uit de druk die andere mensen uitoefenen.

Zoals dat zo prachtig staat beschreven in de Bijbel en het Boek van Mormon verklaren de beginselen geloof, bekering, doop en gave des Heiligen Geestes het doel en de ernst van het leven, en geven ze tegelijkertijd aan hoe op het rechte pad te blijven of daarheen snel terug te keren als er een fout is gemaakt.

(3) *Voorbereiding op het ouderschap*
Lichamelijke volgroeïing en meer sociaal bezig zijn doen nog meer veranderingen de kop opsteken, maar die kunnen het hoofd worden geboden door gehoorzaamheid aan de wet der kuished. Het is van belang dat ouders in de puberteitsjaren van het kind door voorschrift en voorbeeld de positieve voordelen aangeven van het handhaven van reinheid naar lichaam en geest. Daar komt bij dat het tempelgarment de ouders aanzet tot zedig gekleed gaan.

(4) *Op eigen benen*

Als een jong-volwassene onafhankelijker wil zijn en zich buiten het gezin voorbereidt op het beproeven van wat hij in zijn mars heeft, zal des Heren wet van de toewijding, die in de Leer en Verbonden wordt verklaard, hem precies doen inzien waarom hij zijn talenten heeft gekregen en hoe hij ze het best kan aanwenden. Zijn talenten zijn een door de Here gegeven rentmeesterschap, te gebruiken voor de opbouw van Zijn koninkrijk en de vestiging van Zion.

Kan een ouder zijn kind beter voorbereiden dan door hem deze beginselen voor te houden? Als een kind leert gehoorzaam te zijn en iets voor een ander over te hebben, als hij zijn leven vestigt op het fundament van Christus, en de Heilige Geest ontvangt om hem aanwijzingen te geven en te leiden, als hij rein leeft en alles wat hij heeft toewijdt, en de Here ten dienste staat, is hij klaar om een heiligd werktuig in de handen des Heren te zijn.

Naast deze specifieke wetten, hebben we iets dat ons er steeds aan doet denken dat we onszelf en onze kinderen moeten voorhouden onze verlangens te houden binnen de grenzen die de Here heeft gesteld, altijd de aanwijzingen des Heren te zoeken, en er steeds voor te zorgen dat lichaam en geest voortdurend worden gevoed. De wetenschap dat eens „allen de knie buigen, en iedere tong zal . . . belijden” dat Jezus de Christus is (LV 76:110)

doet kinderen en ouders denken aan waarachtige eeuwige waarden. Als we beseffen dat onze medemens, ongeacht wat hij nu gelooft of doet, eens de goddelijkheid van Christus zal erkennen, doet dat de vertelindingen om hem niet lief te hebben een stuk minder groot zijn. Net zoals onze Vader ons ordelijk onderricht geeft, kunnen ook wij onze kinderen onderrichten in de dingen Gods.

Door Zijn voorbeeld weten we wat onze kinderen te leren. In de eerste plaats is God *overanderlijk*. „Ik (ben) dezelfde . . . , gisteren, heden en voor eeuwig,” zegt Hij. (II Ne. 29:9) Als Zijn kinderen weten we dat we Hem kunnen vertrouwen. Als we als ouders onze zoon op maandag straffen omdat hij de tuin is uitgegaan, en 's woensdags, als hij hetzelfde doet, nergens over spreken, geven wij hem niet de zekerheid onveranderlijk te zijn. In de tweede plaats geeft onze Vader ons *geboden*. Elk gegeven gebod openbaart slechts een deel van de eeuwige wet omdat er wordt gegeven naar ons vermogen om te begrijpen en na te leven. Nefi heeft gezegd: „. . . Ik weet, dat de Here geen geboden aan

de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (I Ne. 3:7.) Onze kinderen moeten goed weten dat wij als ouders ze geen geboden geven waarnaar ze niet kunnen leven. Wij hebben onze zoon van twee een gebod gegeven: „Gij zult niet de straat op gaan.” Mettertijd zal hij een hogere wet ontvangen zoals die nu zijn broer van vijf gegeven is: „Gij zult, alvorens de straat over te steken, naar beide kanten kijken.” De geboden wijzigen, al naar gelang ons toenemend vermogen ze na te leven. Maar de eeuwige wetten waarop ze zijn gegrond wijzigen niet. Als de Here een gebod geeft, zoals aan Adam in de hof van Eden, zet Hij duidelijk de gevolgen van eventuele ongehoorzaamheid uiteen. Het gebeurt weleens dat het gevolg „natuurlijk” is, maar in de meeste gevallen komt de Here barmhartig tussenbeide met een straf zoals hongersnood, plagen, pestilentieën, een invasie door de vijand, om de mensen zich te doen bekeren en weer aan Hem te doen denken, voordat ze langdurig moeten lijden onder

de gevolgen van de zonden — eeuwig van Hem gescheiden zijn. Af en toe kunnen we onze kinderen wel toestaan te lijden onder de natuurlijke gevolgen van wat ze doen. Maar veel meer moeten we tussenbeide komen en de helpende hand reiken of op de een of andere manier straffen. Het natuurlijk gevolg van het oplopen van een drukke straat kan immers fataal zijn. Hoe dan ook, kinderen zullen zekerheid en ook verantwoordelijkheid voelen als de gevolgen van tevoren duidelijk worden uiteengezet. In de derde plaats geeft onze Vader ons onze vrije wijsbeschikking. Toen Hij Adam in de hof van Eden zei: „Nochtans moogt gij voor uzelf kiezen” (Moz. 3:17) legde Hij de verantwoordelijkheid voor de beslissing op Adams schouders. Hij leerde Adam de juiste beginselen en liet hem zichzelf besturen. Kinderen leren heel snel dat beloning en straf het directe resultaat zijn van hun eigen besluiten en, als de gevolgen duidelijk zijn uiteengezet, kunnen ze veelal wel inzien dat de straf rechtvaardig is. In de vierde plaats heeft onze Vader *verbonden* met ons. Als

er tussen een ouder en een kind een verbond wordt gesloten, hebben beiden, mocht er zich een moeilijkheid voordoen, een punt waarop ze kunnen terugvallen. Als kinderen zich verbinden iets bepaalds te doen of zich op een bepaalde manier te gedragen, en ze zijn getrouw aan dat verbond, dan ontwikkelen ze onkrekbaarheid en leren ze het groei-proces kennen.

Ten vijfde geeft onze Vader ons *rentmeesterschappen*. Hij geeft ons iets waarvoor we verantwoordelijk zijn en waarvan we rekenschap moeten afleggen en verwacht van ons dat we terugkeren en verslag uitbrengen van de resultaten van ons beheer. Door onze kinderen rentmeesterschappen te geven, zoals het regelmatig opruimen van hun kamer en het voeren van hun dieren, hebben we ervaren dat het belangrijk is dat rentmeesterschap te respecteren en nooit die taak over te nemen. Onze kinderen weten dat het hun taak is hun eigen bed op te maken — dat wij dat nooit voor ze zullen doen en dat we ook het bed niet zullen glad trekken als ze het niet goed opge-maakt hebben.

Toen we de kinderen dat rentmeesterschap voor het eerst gaven hebben we ze de juiste beginselen geleerd, hebben het hun voorgedaan, en hebben ze ermee geholpen tot we zeker wisten dat ze het zelf konden. Net als met het geven van geboden proberen we nooit een rentmeesterschap te geven dat het kind niet aankan.

Ten zesde *begeleidt* onze Vader ons. Hij laat ons dicht bij Hem zijn, vol liefde en vriendelijkheid. Dat kunnen we als ouders navolgen door (1) de dingen met onze kinderen stap voor stap te doen, (2) samen met de kinderen in gebed neer te knielen, (3) ons in hen in te leven, (4) ze moed in te spreken, en (5) vol begrip naar ze te luisteren, niet veroordelend.

Weten wat en hoe onze kinderen te onderrichten is van vitaal belang willen we erin slagen hen terug te brengen in de tegenwoordigheid des Heren. Op het punt van deze meest heilige taak heeft onze Vader ons een volmaakt model ter naleving en literatuur ter bestudering gegeven — Zijn eigen geïnspireerde verslagen in de Schriften over hoe Hij met Zijn kinderen handelt.

De tempel geeft ons geloof. Stelt ons in staat dit aardse leven te zien in het juiste perspectief van de schepping, het heilsplan en onze uiteindelijke bestemming. Waarden en wijsgerigheden van de wereld worden onbelangrijk als we beseffen dat we door de Here worden bekwaamd om te worden zoals Hij. Waarlijk, alle dingen zijn in Zijn hand, en in het leven is er geen andere tragedie dan de zonde.

Als een gezin zich daar dagelijks mee bezighoudt, kan dat perspectief een veelbetekend fundament zijn voor ons geluk en onze vrede. Door tegenspoed, financiële moeilijkheden, zelfs door de dood kunnen we weten dat gehoorzaamheid aan de ware beginselen en wetten waardoor onze Vader leeft, uiteindelijk vreugde zal brengen.

Als wij proberen Hem meer gelijk te worden, leren we iedere keer als we naar Zijn Huis gaan weer meer dingen, waarvan veel niet kan worden opgeschreven vanwege de heiligheid. En als we proberen Zijn voorbeeld in alles te volgen, zijn we op weg binnen ons eigen huis de omstandigheden, de sfeer en de geest te scheppen die het ook tot een huis van God zullen maken.

Roger Merrill is assistent-hoofd personeelszaken van de Kerk en zit in een comité van de Aäronische priesterschap. Zijn vrouw is dirigente van het ZHV-koor van de 17e wijk van Taylorsville in de Ring Utah-West.

*We moeten elk
rentmeesterschap
dat we onze
kinderen geven
respecteren —
nadat we ze daarin
hebben onderricht.*

De vastenwet

Voor ons is een van de belangrijkste facetten van het kerkelijk bezig-zijn anderen ertoe aan te zetten zich te houden aan die van belang zijnde wetten die staan voor welslagen en geluk. En als ik de macht daartoe zou bezitten, dan zou ik de hele wereld, leden van de Kerk en niet-leden, overreden toch de vastenwet na te leven.

Dr. Henry C. Link heeft eens gezegd: „Niets stelt zo'n orde op zaken in het menselijk leven dan leven volgens een aantal gezonde leefregels.” En de meest gezonde leefregels zijn toch die van het Evangelie van Jezus Christus. Als we daarnaar zouden leven zoals zou moeten, zouden we veel betere mensen zijn en zowel in het materiële als in het geestelijke veel welvarender zijn. Soms tijds beschouwen we grote eeuwige wetten als minder van belang, of onbelangrijk voor ons persoonlijk. Wat ik wil is u duidelijke redenen voorhouden waarom wij ons allemaal strikt moeten houden aan de vastenwet.

De eerste en veruit belangrijkste reden is dat de wet door God is gegeven. We zouden in ons leven ge-

weldige hoedanigheden kunnen ontplooiën als we God altijd zouden gehoorzamen, desnoods om geen andere reden dan dat iets altijd goed is, als Hij ons heeft gevraagd dat te doen. Een wijs man heeft gezegd dat hij God niet zomaar gehoorzaam was, maar het met Hem eens was.

Tweede reden. In de Kerk wordt ons gevraagd de eerste zondag van elke maand te benutten als vastenzondag. Men vraagt ons twee maaltijden over te slaan en het aldus uitgespaarde geld aan de bisschop te geven zodat hij voedsel, kleding, medicijnen enz. kan aanschaffen ten behoeve van hen die dat nodig hebben. En dan gaan we naar het huis des gebeds, geven ons getuigenis, geven uitdrukking aan onze dankbaarheid en bemoedigen en verheffen elkaar.

Als wij onze vastengaven in redelijkheid zouden betalen — en dan bedoel ik de leden van de Kerk — zou dat jaarlijks een bedrag opleveren van zo'n f 135 miljoen, een fantastische menselijke weldaad. Bovendien zouden we in staat zijn reserves te kweken voor nood-

gevallen in de toekomst, terwijl we met onze huidige levensstandaard per jaar toch verscheidene miljoenen gulden tekort komen op het bedrag dat nodig is om in de behoeften te voorzien. Als we onze plicht volledig zouden nakomen, zou dat van ieder afzonderlijk maar een klein bedrag vergen, maar het totaal zou geweldig hoog oplopen. Over het betalen van vastengaven zou de Here hetzelfde hebben kunnen gezegd als wat Hij zei over het naleven van het Woord van Wijsheid, namelijk dat het is „aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd.” (LV 89:3.) En bezien in het licht van alle zegeningen die we van God ontvangen, moet de betaling van gemiddeld een fractie van wat een maaltijd werkelijk kost Hem echt wel beledigen, ja, wij zouden ons diep moeten schamen. Nu deze onvoldoende handelwijze ons onder de aandacht wordt gebracht, moeten we onszelf niet erg op ons gemak voelen, en moeten we onverwijld zo gaan handelen dat ons vasten en de

betaling van onze vastengaven geschieden zoals dat behoort. Dat zou de Here zeer aangenaam zijn, en het zou alle leden van de Kerk veel beter gaan.

Derde reden. Vasten is een van de beste manieren waarop we zelfbeheersing en zelfdiscipline kunnen aankweken. Tot vervelens toe horen we over de verleidingen van deze tijd, en vele mensen vallen door alle-daagse zonden. Niettemin is de beste manier om zelfbeheersing te leren, die in praktijk te brengen.

Er zijn de laatste jaren wel mensen die beweren dat Ghandi een van de grootste mannen van onze generatie is geweest. Ghandi is de Indiase patriot die India onafhankelijk maakte van Engeland. Ten tijde van zijn dood stond hij bekend als de grootste kracht in India en waarschijnlijk in de hele wereld. Zijn volgelingen gaven hem de naam Mahatma, of grote ziel. Toch schrijft zijn biograaf, Louis Fischer, dat Ghandi oorspronkelijk maar erg weinig zelfbeheersing kende. Hij zag zichzelf als een lafaard. Hij was bang in donker, bang van slangen, van mensen. Hij was bang voor zichzelf. Hij was heetgebakerd en kende ernstige moeilijkheden.

Toen hij zich bewust werd van de nadelige gevolgen van deze karaktertrekken besloot hij weloverwogen zichzelf te hervormen. Later noemde hij zich een self-made man. Ghandi vastte lange tijd voor zijn zelfbeheersing. Zijn redenering was dat als hij niet in staat was zijn eetlust te beheersen, hij de moeilijker levenssituaties niet kon aanpakken. Hij zei: „Hoe kan ik anderen leiden als ik mezelf niet in de hand heb?” Fischer heeft gezegd dat sinds Socrates de wereld de gelijke van Ghandi niet heeft gekend waar het ging om een juiste zelfanalyse en absolute kalmte en zelfbeheersing. Vierde reden. Door vasten kan grote geestkracht ontplooid worden. Toen de apostelen de Here vroegen waarom zij niet in staat waren de kwade geest uit te werpen uit de jongeling die maanziek was, zei Hij

hun: „. . . Dit geslacht vaart niet uit, dan door bidden en vasten.” (Mt. 17:21.) Als we door bidden en vasten kwade geesten uit andere mensen kunnen verdrijven, kunnen we ook het kwaad uit onszelf verdrijven.

Vijfde reden. Iedereen moet deelhebben aan liefdadigheid, en dat kan uitstekend door het betalen van vastengaven. Veel grootse dingen in onze cultuur zijn tot stand gekomen uit giften van anderen. Dat geldt voor leeszalen, universiteiten, kerken. Veel medische research en veel kunstuitingen komen voort uit onze giften. Allemaal moeten we ons steentje bijdragen. En dat geldt niet alleen voor de Kerk. We moeten betrokken zijn bij vele vormen van liefdadigheid. Het is zoals Jezus heeft gezegd: „. . . Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Mt. 6:21.)

De boer legt het beste van zijn oogst opzij als zaaizaad. Er zijn wel mensen die meer in het leven willen nemen dan ze geven, maar Jezus heeft gezegd: „Het is zaliger te geven, dan te ontvangen.” (Hand. 20:35.) En ieder voor zich zal gelukkiger zijn als hij de maatschappij en het leven meer geeft dan hij ervan neemt. Nu wil ik u nog vier redenen voorhouden waarom de vastengave tot de fijnste liefdadigheid behoort: 1. Al wat we bijdragen gaat daarheen waar het naartoe moet. Dat wil zeggen, er wordt niets gereserveerd voor administratiekosten. Er zijn wel liefdadigheidsgelden waarvan een groot percentage bestemd wordt voor administratiekosten, maar dat geldt niet voor vastengaven.

2. Vastengaven kosten ons niets. Iedere andere bijdrage tast onze inkomsten aan, maar vastengaven komen uit de levensmiddelenbegroting.

3. En denk er eens aan met hoeveel jaar ons leven kan worden verlengd en hoe gezonder en gelukkiger we in die jaren kunnen zijn.

4. Denk eens aan de mate waarin wij God behagen. Hij heeft ons daarin inzicht gegeven toen Hij, bij monde van Maleachi, heeft gezegd: „Zal

een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het heffoer. Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganze volk.” (Mal. 3:8-9.) Als de mensen toen God beroofden door geen tienden en heffoer te betalen, en wij nu hetzelfde doen, dan beroven wij God nu. En wij kunnen God grotelijks behagen door daarin verandering te brengen.

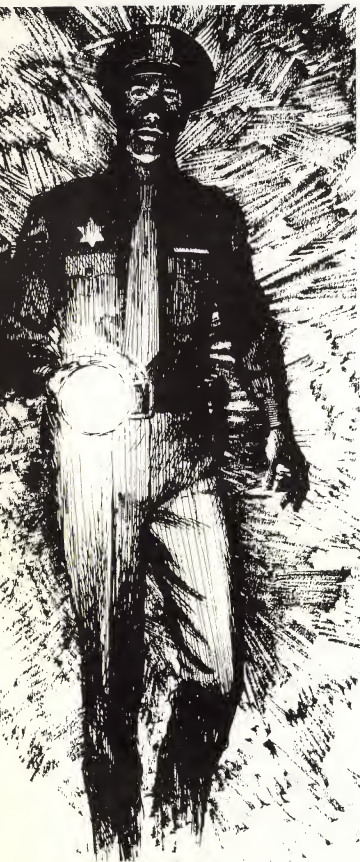
5. Er wordt ons voorgehouden dat we succes en geluk tot stand kunnen brengen door een vaste overtuiging te verwerven van deze beginselen, die ons tezelfdertijd van groot nut zijn.

En door de juiste mate van aansporing en leiding kan iedere wijk, ring, gemeente en zending uitblinken door zich volledig te houden aan deze belangrijke wet van de Here.

6. Deze vastenwet kan ook een soort tuchtmeester zijn. Als wij kunnen leren ons er volledig aan te houden zullen wij alle andere wetten beter kunnen naleven vanwege de macht en het geloof die in ons ontstaan als logisch gevolg van het feit dat we die belangrijke wet naleven.

***„Ik geef u
eveneens een
gebod, dat gij van
nu af aan in gebed
en vasten moet
voortgaan.”
(LV 88 : 76.)***

DOOR OUDERLING
S. DILWORTH YOUNG
Van de Eerste Raad van Zeventig

Steeds als ik mij tot jongelui kan wenden, valt het me moeilijk om niet te huilen. Vroeger heb ik ook een zoon gehad. Na één jaar wetenschappelijk onderwijs ging hij naar het front. Ik houd me graag voor dat hij vol moed wegging.

Toen hij door de sergeant van dienst werd ondervraagd zei die: „We hebben de volgende opleidingsmogelijkheden.” En hij somde op: „Verbindingsdienst, koksschool, vertaaldienst, inlichtingendienst, militair geneeskundige dienst . . .” Hij noemde er een stuk of acht. De jongelui kregen te horen dat ze naar een van die opleidingen konden gaan, als ze dat wilden, voordat ze daadwerkelijk bij het leger betrokken zouden zijn. Hij zei: „Je kunt kiezen voor een van die opleidingen of voor vechten.” Mijn zoon en één andere jongen zeiden zonder aarzelen: „Wij gaan vechten.”

Later vroeg ik hem: „Waarom wilde je vechten?”

Zijn antwoord was: „Iemand moet toch vechten.” Hij zei dat hij het niet op z'n geweten wilde hebben zich er vrijwillig aan onttrokken te hebben zodat een andere jongen het risico zou lopen te sneuvelen. Letterlijk: „Als er dan in deze oorlog mensen zijn die moeten sneuvelen, zou ik me ellendig weten als ik niet ook dat risico zou lopen.”

Voor mij is hij nog steeds twintig — jullie leeftijd. Je vindt het misschien wel goed dat ik tot jullie spreek alsof ik tot hem zou spreken. Het advies dat ik jullie zou willen geven zou ik hem willen geven.

Tot hem zou ik zeggen: „*Lieg niet.*” Als je alleen maar één leugen hebt verteld moet je toch steeds bedacht zijn om die leugen te beschermen. Bovendien, als je eenmaal hebt gelogen en die leugen is achterhaald, een keer maar, zal degene die weet dat je hebt gelogen je de rest van je leven niet meer vertrouwen. Als hij bij machte is je een vertrouwenspositie te geven en hij ziet je naam, zal hij zich die leugen herinneren en geen vertrouwen in je hebben. Je kunt je sedertdien hebben bekeerd en zijn vergeven, zelfs door hem, maar zijns ondanks zal hij zich afvragen of je je waarachtig hebt bekeerd. Daar tegenover staat dat als je steeds de waarheid spreekt, ongeacht wat, dat op zekere dag je reputatie en wellicht je eerbaarheid zeker zal stellen.

Ik heb iets meegemaakt wat deze waarheid illustreert. Mijn vrouw was zwaar ziek. Ik was in Provo waar ik een evenement bijwoonde van de padvinderij van Utah — wat precies weet ik nu niet meer — en ik had haar beloofd rond zes uur die avond thuis te zijn. Naast haar bed had ik

Advies voor

voedsel klaargezet zodat ze iets zou kunnen eten, omdat ze niet het bed uit kon, en ik had haar alleen gelaten.

Door omstandigheden reed ik die avond niet eerder uit Provo weg dan elf uur, en ik maakte me onder het naar huis rijden zorgen. Toentertijd waren de wegen nog niet wat ze nu zijn. Je moest door iedere stad heen rijden onderweg. Rond middernacht reed ik door Salt Lake City. Ik reed naar het Noorden over de autosnelweg. Het was volle maan en alles was helder verlicht. Ik kon zien als bij daglicht en ik reed als enige op die weg. Ik reed erg snel totdat ik aan het kruispunt kwam waar ik af moest slaan naar de bergweg naar huis. Ik sloeg af en gaf flink gas. Ik reed zo'n 110. Een hele snelheid in die tijd voor die weg. Ik reed snel over de kruisende weg naar Hill Field en ging toen omlaag de Weber Canyon in. Ik was ongeveer halverwege de helling toen ik in m'n achteruitkijkspiegel het zwaailicht zag. Politiepatrouille die op Hill Field Road zijn slachtoffer stond af te wachten. Ik zocht dus een plaats op waar ik kon parkeren en stapte uit. (Uitstappen doe je altijd als er een agent van politie komt. Je houdt dan je handen wijd zodat de politieman zien kan dat je niet gewapend bent — 's nachts tenminste altijd!) Het liep nu tegen enen.

Ik liep dus enkele meters en daar stond ik, gevangen in het licht van zijn koplampen. Hij stopte zo'n 30 meter achter mij, stapte uit zijn auto en liep naar me toe. „Mag ik uw rijbewijs en kentekenbewijs zien,” zei hij. Ik gaf hem het kentekenbewijs en hij keek het in. Hij nam niet de moeite om ook mijn rijbewijs in te zien.

Ik zei: „Ik neem aan dat u me aanhoudt voor te snel rijden.” „Inderdaad, u reed boven de 100,” zei hij. Toen zei ik: „Ik reed zelfs boven de 110. Schrijf uw bon maar, ik moet snel naar huis. Mijn vrouw is ziek en kan niets doen. Ik wil schikken. Snel afstubielt.”

Hij zei: „Ik schrijf geen bon. U komt er met een waarschuwing vanaf. Maar laat het niet nog eens gebeuren want dan is er geen pardon.”

Ik had geen idee waarom ik er met een waarschuwing af kwam. Toen ik weer wilde instappen gaf hij me een hand en glimlachte, iets wat een politieman zelden doet bij een overtreder, en zei me: „Ik heet Bybee. Vroeger was ik een van uw padvinders in Camp Kiesel.” De rest van de afstand naar huis zei ik mezelf bij iedere omwenteling van de wielen: „Als ik nu eens tegen hem zou hebben gelogen — als ik nou eens zou hebben gelogen — als ik nou eens zou hebben gelogen.”

Ik kan je garanderen dat als je liegt die leugen je je hele leven zal kwellen en zal inbranden in je ziel, steeds weer, tot aan je dood.

Een tweede advies dat ik mijn zoon geven zou is *geen vals getuigenis af te leggen*. Dat wél doen is o zo gemakkelijk. We doen het aldoor. We zijn o zo geporteerd voor sensatiepraatjes over wat iemand heeft gedaan of wat iemand denkt dat een ander heeft gedaan. „Als je niets goeds weet te vertellen over iemand, zeg dan maar niets” dat is je steeds maar weer voorgehouden.

Ik heb het niet over een proces waarin je tegen iemand moet getuigen. Ik heb het over de keren dat je zonder erbij na te denken iemand brandmerkt met een karaktertrek of daad, die al dan niet waar kan zijn, maar

waarover je hebt gehoord. En met een op zeker moment aanwezig gevoel van vreugde vertel je het verhaal aan wie met je optrekken. En dan bevind je je op glad ijs.

Ik leidde eens een conferentie in Salt Lake City. President George F. Richards van de Raad der Twaalven was er ook. Ik wilde hem het woord geven maar hij zei dat hij niet wilde. Ik moest maar. Dus begon ik te zeggen dat als we ooit iets vertellen over wie dan ook, dat verhaal bij die persoon blijft, ongeacht hoe lang hij leeft. De meeste mensen gaan het geloven en daarom moet men geen valse getuigenis afleggen.

Toen ik zo stond te spreken voelde ik een hand op mijn schouder. Het was president Richards die zei: „Ik heb me bedacht. Ik wil wél spreken.”

Zijn woorden kwamen hierop neer: „Lang geleden was ik hogeraadslid in een ring. Iemand bracht een zeer ernstige beschuldiging in tegen een bepaalde man. We beraadslaagden of we hem zouden dagvaarden voor de kerkelijke rechtbank. Uiteindelijk besloot de ringpresident persoonlijk met hem te spreken, wat hij ook deed. De man bewees tot ieders voldoening niet alleen dat hij *onschuldig* was, maar ook dat hij ten tijde van het vermeende misdrijf niet eens in het land was. Hij verbleef elders en kon het onmogelijk hebben gedaan.”

Hij ging verder: „Er gingen veertig jaar voorbij toen de naam van die man naar voren kwam voor een heel hoge kerkelijke roeping. Mijns ondanks betrapte ik me erop dat ik me zat af te vragen of wat over die man was verteld niet toch waar was, ook al was bewezen dat het niet zo was. Ik moest mezelf ervan weerhouden tegen die man te stemmen op grond van een verhaal dat veertig jaar geleden was verteld en waarvan bewezen was dat het onwaar was.” Toen ging hij zitten en ging ik verder met spreken. Dat kan jullie ook overkomen. En als er over *jullie* wordt geroddeld, zul je weten wat ik bedoel. Moge de Here jullie zegenen, jongelui.

een zoon

JONA

DOOR JOHN A. TVEDTNES

Bij diverse gelegenheden hebben geleerden de echtheid van het verhaal van Jona aan de kaak gesteld. Ze zeggen dat in de eerste plaats het verslag vaag is en dat, hoewel er bepaalde plaatsen worden genoemd (Nineve, Jafo, Tarsis), over de koning van Nineve bij voorbeeld niet wordt gesproken.

Ten tweede vermeldt alleen het Oude Testament het verslag van de dramatische bekering van de Ninevieten.

In de derde plaats doet de aard van het boek Jona sommige deskundigen geloven dat het geheel gefingeerd is om uitdrukking te geven aan de alomtegenwoordigheid van God onder de Hebreëen en Zijn liefde voor hen (omdat het niet past in de geschiedenis).

Ten vierde hebben sommigen bestreden dat er een „grote vis” bestaat met een zo groot keelgat dat die iemand geheel en al kan inslikken.

De eerste drie bezwaren zijn negatief en geenszins overtuigend. Een waar verhaal kan heel goed worden geschreven zonder dat het in de geschiedenis past als de verteller voor ogen staat het bewijs te leveren van een bepaald gegeven. Zonder de vermelding van de bekering van het volk van Nineve heeft het verhaal van Jona geen historische waarde. Maar de zedelijke waarde van het verhaal rechtvaardigt het bestaan ervan en benadrukt nog eens Gods liefde ingeval we gehoorzaam zijn aan wat Hij ons vraagt. Jona's vrees na te zijn geroepen om bekering tot Nineve te prediken is begrijpelijker als we de wreedheden kennen waarom de Assyriërs bekend stonden. Bij voorbeeld liet de Assyrische koning

Asurnasirpal II weten hoe hij de gevangenen, ook de vrouwen en kinderen, folterde. Sommigen moesten door dorst omkomen terwijl anderen in de kerker werden geworpen of levend verbrand. Weer anderen werden op palen gespiest en droogden uit in de zon. De nu beroemde muurschildering van Nineve, vervaardigd door Sennacherib, over de gevangenneming van Laches, laat zien hoe de Assyriërs op deze manieren de Israelitische gevangenen martelden. Wie geluk had kwam er af met foltering en geamputeerde hand, oor, vinger of neus, of met uitgestoken ogen.

Jona's vrees voor de Assyriërs was dus wel gegrond. Eerst nadat hij op zee een gevaarlijke storm moest doorstaan en na de pijnlijke ervaring te zijn opgeslokt door een vis nam hij het besluit het te riskeren en naar het goddeloze volk van Nineve te gaan.

Wat Jezus over Jona heeft gezegd (zie Mt. 12:38-41; 16:4; Luk. 11:29-30) heeft het verhaal geloofwaardiger gemaakt. Interessant is het ook op te merken dat het Nieuwe Testament in het Grieks het woord „walvis” bezigt, terwijl in het Boek Jona in het Hebreeuws staat: „De Heere nu beschikte een groten vis...” (Jona 1:17.)

Het feit dat het dier was „beschikt” kan erop duiden dat het geen alledaags dier was, en dat het zonder probleem in staat was iemand geheel en al op te slikken. Bovendien bestaat er een recenter verslag van een geval waarbij iemand waarachtig werd opgeslokt door een walvis en het ook nog kon navertellen.

In 1891 bevond een groep walvisjagers die werkten vanaf de Falkland eilanden zich tot over de oren in de moeilijkheden. Een walvis werd door de harpoen die in zijn vlees werd geschoten zo woedend dat hij zich keerde tegen het bootje en het deed omslaan. Drie van de mannen die in het water terecht waren gekomen konden niet meer bij het motherschip komen.

Later op de avond kwam de stervende walvis naar de oppervlakte en werd vastgemaakt aan de zijkant van de walvisvaarder. De bemanning begon het dier te ontleden, en zie daar, een van de mannen die werden vermist, James Bartley, werd aangetroffen in de maag van de walvis. Hij had 15 uur onderzeese gevangenis binnenin een zoogdier overleefd! Het maagzuur van de walvis had zijn huid voorgoed gebleekt en zijn haar doen verdwijnen; ook was hij bijna blind. Hij was niet meer in staat zijn beroep uit te oefenen. Daarom ging Bartley zich bezighouden met de schoenmakerij en bleef hij de rest van zijn leven schoenlapper.

De op het eerste gezicht onmogelijke geschiedenis van Jona wordt geloofwaardiger als we die zien in het licht van dit eveneens fantastisch — maar waar — gebeuren. En voor wat betreft het werkelijk bestaan van de profeet Jona, zoon van Amittai, van hem is bekend dat hij heeft geleefd ten tijde van Jerobeam II. (Zie II Kon. 14:25.)

Broeder Tvedtnes is kandidaat in de antropologie aan de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem. Hij is raadgever in het presidium van de gemeente Jeruzalem.

DE GAVE DES HEILIGEN GEESTES

Vaak wordt er in een vastenvergadering een jongen of meisje van acht jaar en pas gedoopt (en soms ook een oudere die pas gedoopt is) met zijn of haar vader of iemand anders die het Melchizedekse Priesterschap draagt, naar voren geroepen. Degene die wordt bevestigd mag op een stoel plaatsnemen en de priesterschapsdrager die het bevestigingsgebed uitspreekt en andere

waardige mannen leggen hun handen op het hoofd van betrokkene die dan wordt bevestigd als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De in het gebed gebezigde woorden zijn eenvoudig maar van groot belang: „We bevestigen u als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en zeggen tot u: ontvang de Heilige Geest.”

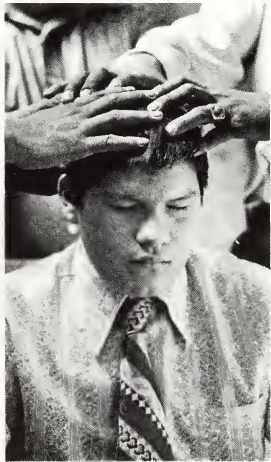
De Schriften zeggen ons dat iedereen moet worden gedoopt en de gave des Heiligen Geestes ontvangen zodat men kan terugkeren en weer leven bij onze hemelse Vader. De Heilige Geest is een heel bijzonder en geheiligd Wezen. Hij behoort tot de Godheid. Maar waar onze hemelse Vader en Jezus een lichaam hebben van vlees en beenderen gelijk wij, heeft de Heilige Geest alleen de vorm of gedaante van een man. Hij is een Geest die zo zacht tot ons spreken kan dat wij naar Hem kunnen luisteren zonder geluid te horen.

De Heilige Geest kan ons vertellen wat goed is en wat verkeerd. Hij kan ons getuigenis

steeds helpen groeien. Hij kan ons van het gevaar weg leiden, ons aan dingen doen denken die we ons moeten herinneren, en ons troosten als we het moeilijk hebben. Maar ieder van ons moet zich houden aan de geboden van onze hemelse Vader en leren luisteren naar die zachte stem in ons binnenste, voordat we van die zegeningen kunnen genieten.

De Heilige Geest zal ons ons hele leven behulpzaam zijn met het vertellen van het Evangelie aan anderen, als wij Zijn bijstand vragen. Hij zal ook getuigenis geven aan hen die oprecht zoeken of het Evangelie waar is. Als een man door de macht van het Melchizedekse Priesterschap tegen je zegt: „ . . . ontvang de Heilige Geest,” ontvang je een kostbare gave, waar je je hele leven lang iets aan kunt hebben. Denk aan de betekenis van die gave als je in de zondagsschool of op het jeugdwerk over de Heilige Geest zingt:

Leid mij, help mij, blijf dicht
bij mij,
'k luister naar Zijn stem,
leer mij al wat ik moet doen
om te leven dichtbij Hem.

De tong is de pen

Op een keer, nadat koning Abadusia de strijd had gewonnen, eiste hij van de vele gevangenen dat ze hem zouden dienen.

„Het is een fijne, flinke groep,” zei de koning tegen de koningin.

„Je spreekt wijs en waar, mijn koning,” prees de koningin hem.

„Maar,” zo ging de koning verder, „hoe kiezen we er één uit om ons te dienen, ze lijken allemaal even sterk en verstandig?”

De koning riep zijn wijze en vroeg: „Hoe kunnen we de beste van deze gevangenen kiezen om ons te dienen?”

„Dat is inderdaad moeilijk,” antwoordde de wijze,

„maar het is te doen. Sla ze oplettend gade, en let op deze dingen: zijn voeten moeten zo snel zijn als die van een jachtluipaard, zijn ogen even scherp als die van een havik, en zijn stem zo zacht als die van een lam. Om zijn verstand te testen stuurt u de man naar de markt en laat hem iets kopen dat goed is. Dan zendt u hem voor de tweede keer naar de markt en laat hem iets kopen dat slecht is.”

De koning dacht over deze wijze woorden na en deed zoals hem was aangeraden.

De gevangenen wisten dat de koning iemand zocht om hem en de vriendelijke koningin te dienen. Iedereen wilde gekozen worden, dus gingen allen flink rechtop staan en deden alles wat gevraagd werd.

van het hart

DOOR DOROTHY LEON

Geïllustreerd door Sherry Thompson

Ondertussen lette de koning goed op hoe de gevangenen werkten, liepen, renden, praatten en aten. Op een dag zag hij een man die zo rechtop stond als een pilaar. Zijn loop was vlug en zeker, zijn ogen zagen ver. Als hij sprak, was zijn stem als een zoete zomerwind.

De koning riep de jongeman naast zich en gaf hem een paar geldstukken. „Ga naar de dorpsmarkt”, gebod hij, „en koop iets dat goed is.”

Weldra kwam de gevangene terug met een tong.

„Ga nu, en koop iets dat slecht is”, beval de koning. Evenals de eerste keer kwam de jongeman terug met een tong.

„Wat betekent dat?” vroeg de koning nors. „Toen

ik je naar de markt stuurde om iets te kopen dat goed is, kocht je een tong. En nu ik je nog een keer wegstuur om iets te kopen dat slecht is, koop je weer een tong.”

„Ja, majesteit”, antwoordde de gevangene. „Dat is zo. Want van de tong komt goed en van de tong komt kwaad. Als de tong goede en rechtvaardige woorden spreekt, kan niets daar mee worden vergeleken, maar als die tong gemene leugens spreekt, is er niets dat slechter is.”

De koning en de koningin waren verheugd. Vanaf die dag diende de wijze jongeman de koning en de koningin blij en eerbiedig.

Een wulk

Mark kon nauwelijks wachten totdat het zaterdag zou zijn, want als het zaterdagavond tien uur zou zijn, zou het getij het laagst zijn van het gehele jaar. Misschien zou hij dan een wulk kunnen vinden voor zijn collectie.

De familie van Mark was aan het begin van de lente in hun nieuwe huis aan de kust komen wonen, en Mark was begonnen schelpen te verzamelen. Hij had veel mooie schelpen, ze waren verschillend van vorm en grootte. Hoewel hij al veel had gezocht, had hij geen wulk kunnen vinden. Hij had afbeeldingen van deze schelp gezien in boeken, ze hadden een ruwe oppervlakte en aan het eind een spiraal.

De hoge verwachtingen die Mark had voor zaterdagavond werden echter zaterdagmorgen vroeg teniet gedaan, want er kwam een auto aanrijden, deze stopte voor hun huis, en tante Jennie stapte uit. Ze liep om de auto heen en deed de deur open voor haar zoon, Huib. Ze hielp hem uit de auto stappen.

Mark vond dat de blauwe ogen van Huib zo

groot als schoteltjes leken achter die dikke brillenglazen. Even had hij medelijden met Huib toen hij zag hoe zijn moeder hem langs het pad moest leiden.

„Dag,” riep Huib terwijl ze door het hek kwamen.

„Dag,” antwoordde Mark, hij probeerde het opgewekt te laten klinken. Hij voelde zich een beetje schuldig toen hij zag dat zijn neef de doos met schelpen droeg die hij aan Huib had gegeven bij zijn laatste bezoek om hem bezig en uit zijn buurt te houden. Daarom zei hij: „Kom eens kijken naar de schelpen die ik sinds de vorige keer dat je hier was, heb gevonden.”

Huib liep achter Mark naar zijn kamer. Mark overhandigde hem twee van zijn nieuwe schelpen. „Deze zijn prachtig”, zei Huib. Hij betastte ze vlug met zijn vingers. „Een duivelsklauw en een zeeoor, is het niet?”

„Goed zo. Je hebt je vergrootglas niet gebruikt om ze te bekijken,” antwoordde Mark ver-

voor Mark

DOOR CAROLYN GLOECKNER

baasd. „Hoe wist je wat voor schelpen het zijn?”

„Op gevoel,” legde Huib uit. „Ik heb uit een boek uit de bibliotheek geleerd de schelpen te identificeren die jij mij hebt gegeven.”

„Je hebt werkelijk hard gestudeerd, Huib,” zei Mark. „Ik wist niet dat je zo geïnteresseerd was in schelpen.”

„Ik hoopte dat jij en ik samen schelpen konden zoeken,” stelde Huib hoopvol voor.

„Vanavond is het laag water,” antwoordde Mark aarzelend. „Misschien kunnen we dan gaan.”

Huib en Mark bestudeerden die hele middag en avond de schelpen van Marks verzameling. Het verbaasde Mark dat Huib de verschillende schelpen zo vlug kon identificeren door ze te betasten.

„Wat is dit?” vroeg Huib. Hij hield een stukje van een schelp in de hoogte.

„Dat is een stukje van een wulk,” zei Mark.

„Wulken zijn zeldzaam. Ik heb een hele tijd

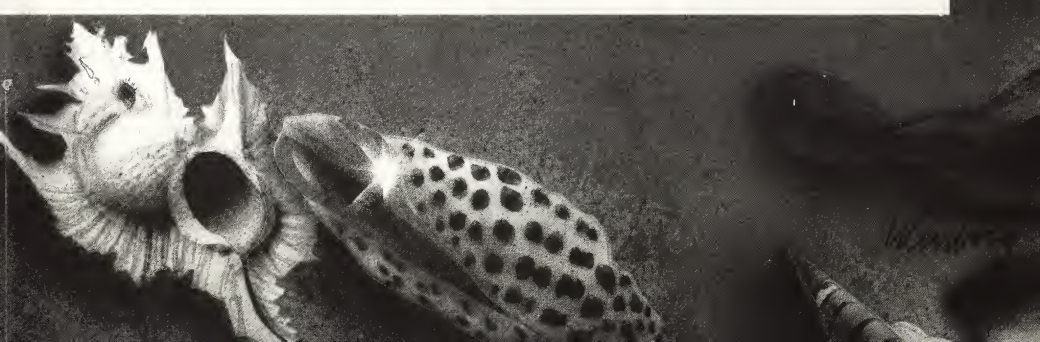
gehoopt er een te vinden, maar ik heb alleen stukjes gevonden zoals dit. Hier in dit boek staat een afbeelding van een hele schelp.”

Huib trok een vergrootglas uit zijn zak en bekeek de foto. „Dat is inderdaad een bijzondere schelp,” zei Huib. „Jij hebt een goed boek over schelpen. Zo’n mooi boek is er zelfs in de bibliotheek niet.”

Eindelijk was het tien uur geworden. Mark was opgewonden. Hij zocht een emmer, een schep, en een zaklantaarn. Daarna wandelden de twee jongens langzaam naar het strand.

„Ik weet dat je door mij niet vlugger vooruit kunt komen, Mark,” zei Huib plotseling. „Ik vind dat je zelf moet gaan zoeken, dan blijf ik op het strand wachten.”

Mark kon nauwelijks geloven dat Huib bereid was hem alleen vooruit te laten gaan! Maar terwijl ze naar het strand liepen, ontdekte Mark dat hij graag wilde dat Huib samen met hem zou zoeken. De mensen laten Huib altijd achter. Mark begreep ineens hoe naar het voor

Huib moest zijn altijd alleen te zijn en te wachten op mensen die vooruit gingen.

„Zo erg houd je me niet op,” antwoordde Mark. „Bovendien is het beter om langzaam te lopen, want dan slaan we niets over.”

Even was het stil, toen zei Huib: „Dank je.” Mark dacht dat zijn stem ontroerd klonk.

De jongens kwamen bij het strand, het was laag vrij. Er was een brede strook modderig zand vrij gekomen en Mark zag hier en daar grote stapels schelpen liggen.

De jongens liepen door het kleitsnate zand, zo nu en dan kreeg Mark een goede schelp in de gaten en deed hem in zijn emmer.

Plotseling kreeg hij een idee. „Luister Huib. Waarom zoek jij ook niet schelpen? Je hoeft alleen maar bij een van die hopen op je knieën te gaan liggen en rond te tasten, totdat je de schelp vindt die je wilt hebben.”

„Dat is een goed idee,” zei Huib opgetogen. De jongens zochten en zochten, totdat ze bij een kleine berg schelpen kwamen. Huib knielde en zocht met zijn handen in de berg. Binnen enkele minuten had hij een kleine maar gave penschelp gevonden, een groote waaier en een weesmeisje.

Ineens schreeuwde hij: „Zeg! Ik geloof dat ik . . .” Hij zweeg. „Nee, het is maar een

stukje van iets. „Zeg Mark,” ging hij verder, „waarom zoek je ook niet in deze berg? Misschien heb ik er een paar overgeslagen.”

Mark ging naar hem toe, bukte zich en zocht. De schelpen glinsterden in het licht van de zaklantaarn.

„Ik geloof dat jij al de mooie al hebt gevonden,” zei hij na een paar minuten tegen Huib.

„Blijf zoeken,” drong Huib aan. Mark begreep niet waarom Huib wilde dat hij op één plaats bleef zoeken. Er waren ten slotte genoeg andere schelpen op het strand. Maar hij besloot nog eenmaal in de berg te zoeken.

Zijn oog ontdekte . . . een gave wulk! Hij kon het nauwelijks geloven. De schelp was volmaakt van vorm en helemaal gaaf.

„Ik heb een wulk gevonden!” riep Mark.

De jongens wandelden langs het strand. Mark dacht aan wat er zojuist was gebeurd. Waarom had Huib die wulk niet zelf gevonden, vroeg hij zich af. Hij lag bijna bovenop. Hij moet hem hebben aangeraakt.

Thuis gekomen vergat Mark alles, zo opgewonden was hij toen hij een goed plekje zocht voor zijn gewaardeerde wulk. Iedereen feliciteerde hem, maar niemand scheen zo gelukkig als Huib.

Later op de avond hoorde Mark dat Huib tegen tante Jennie zei: „Ik vind het fijn als de mensen mij schelpen geven, maar het is veel leuker om ze zelf te zoeken.”

Hieraan dacht Mark toen hij naar zijn prachtige grote wulk keek. Hij kwam tot de conclusie dat Huib aldoor moest hebben geweten dat de schelp er was. Maar hij wist ook dat het voor mij veel leuker zou zijn als ik de schelp zelf vond!

De volgende morgen maakte Huib zich gereed om te vertrekken. Mark hield hem het schelpenboek voor dat ze de vorige dag samen hadden bestudeerd. „Waarom neem je dit boek niet mee naar huis, Huib?” stelde hij voor. „Als je de volgende keer weer komt, kunnen wij samen heel lang naar schelpen zoeken.”

Het gezicht van Huib klaarde op, het had hem verrast. „Ik zal hard studeren en zorgen dat ik veel weet als je weer gaat,” zei hij hoopvol.

Mark meende het werkelijk toen hij antwoordde: „Dat zou fijn zijn! Ik kan nauwelijks wachten tot je weer komt.”

Ware verhalen uit Fidzji

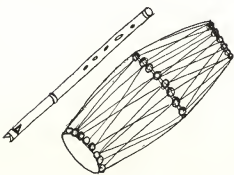
Een bijzonder getuigenis

Als baby had Juliet veel last van haar maaġje gehad en voordat ze een jaar oud was, is ze twee keer geopereerd.

Op een dag, ze was toen ouder, ging de temperatuur van Juliet omhoog. Haar moeder probeerde haar zo goed mogelijk te troosten, maar niets scheen te helpen. Ten slotte besloot ze naar het zendingskantoor op het eiland Fidzji te gaan dat dichtbij hun huis was en de zendingen te vragen of ze haar dochtertje wilden zegenen.

De zendingen deden wat ze vroeg. Een paar uur later gingen ze naar Juliet om te vragen hoe het met haar was, ze sloep rustig. Juliet is twee keer behandeld in het medisch centrum van de jeugdwerkkinderen, maar ze was nooit helemaal gezond. Door de zegens die ze kreeg, werd ze allengs beter.

Juliet bleef haar familie aanspreken om lid te worden. Ten slotte zijn allen in maart 1968 gedoopt. Ze vonden in de Kerk vriendschap en geluk. Ze denken met grote liefde aan Juliet en haar getuigenis, en zijn dankbaar dat zij hen en vele anderen beïnvloedde om lid te worden van de Kerk.

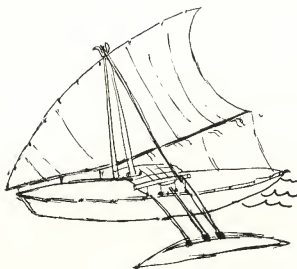
Een goed voorbeeld

Jayant hield al van de Kerk voordat hij lid was. Hij luisterde graag naar zijn oom als hij over het evangelie sprak, en vertelde dat hij de eerste was uit India die zich op Fidzji bij de Kerk had aangesloten.

Nadat hij naar de zendingen had geluisterd, vroeg Jayant aan zijn ouders of hij lid mocht worden van de Kerk. Ze gaven toestemming en Jayant probeerde ijverig een zending te zijn voor zijn familie, door de beginselen na te leven en een goed voorbeeld te zijn.

Na korte tijd zijn de vader van Jayant en een broer van hem gedoopt, maar zijn moeder aarzelde. Haar grootvader was een vooraanstaande hindoe priester geweest in India, en ze maakte zich er ongerust over wat haar familie zou zeggen als zij mormoonse werd. Door het voorbeeld van haar zoon, is ook zij ten slotte lid geworden van de Kerk.

Nu doet de gehele familie van Jayant actief mee in hun gemeente in Suva, op Fidzji, en ze kennen de liefde en vreugde die komt als wij onze Vader in de hemel dienen.

Een zegen

Oripa woont ook op het eiland Fidzji. Een paar jaar geleden wilde zij het liefst van alles gedoopt worden in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Haar grote zus was lid van de Kerk en Oripa vroeg aan haar ouders of zij ook gedoopt mocht worden, maar deze weigerden.

Toen Oripa 10 jaar was geworden, zijn haar gebeden eindelijk verhoord. Toen zij tot lid van de Kerk werd bevestigd, was ze zo gelukkig dat ze van blijdschap huilde en niet op kon houden. Oripa wist dat haar hemelse Vader haar zou zegenen.

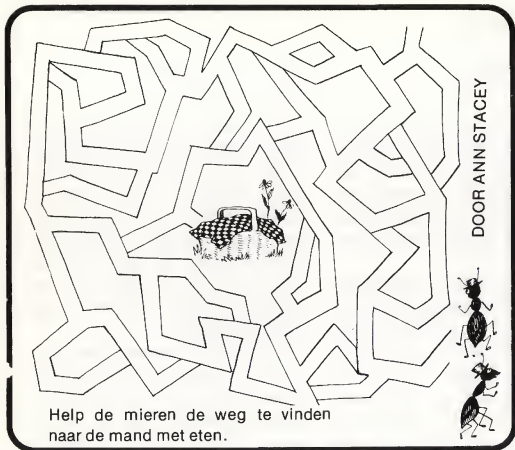
Oripa werkte hard en deed haar best, thuis en op school. Alle kinderen van Fidzji die in klas zes zaten, kregen een tussenexamen. Ze proefwerken kregen een cijfer en Oripa had het hoogste cijfer van alle kinderen op Fidzji die in de zesde klas zaten.

Haar grote zuster kwam die avond thuis, ze feliciteerde Oripa en gaf haar een kus omdat ze haar proefwerk zo goed had gemaakt. Haar trotse ouders vroegen Oripa hoe het examen was geweest. Ze vertelde dat ze wist dat dit een zegen van onze hemelse Vader was, omdat ze lid was geworden van Zijn Kerk.

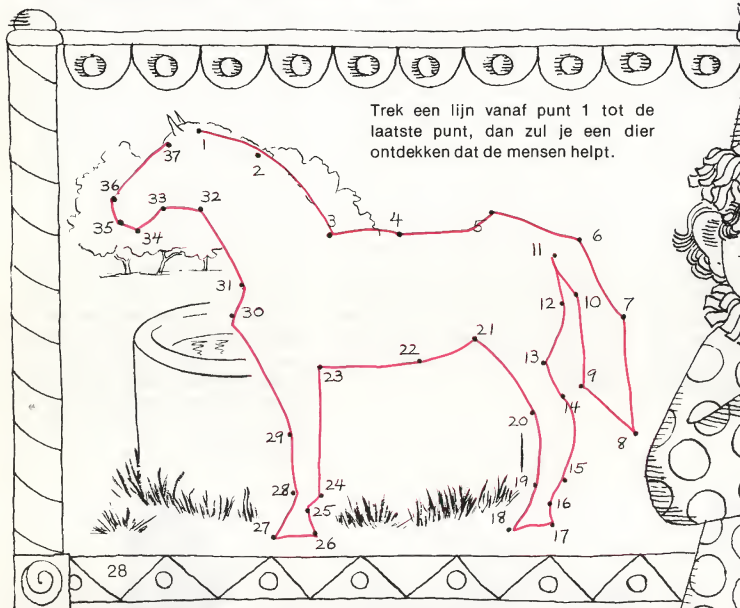
Voor de grap

Help de mieren de weg te vinden naar de mand met eten.

Mensen zijn toch zo leuk om naar te kijken!

Trek een lijn vanaf punt 1 tot de laatste punt, dan zul je een dier ontdekken dat de mensen helpt.

Puntenpuzzel

DOOR CAROL CONNER

DOOR RICHARD H. CRACROFT

Werp uw brood uit

Mijn zending liep ten einde. Het was de laatste week en ik was ontheven als president van de gemeente Baden in Zwitserland. Ik zou mijn laatste week doorbrengen in het zendingskantoor in Bazel.

Ik verlangde ernaar de terugreis te beginnen, want hoewel ik hard had gewerkt en een goede zending had volbracht — een waar op teruggekeken kon worden — zag ik vol verlangen uit naar de grote vreugde weer bij mijn familie te zijn. De Here had ze zeer gezegend, met voorspoed, gezondheid en kracht. Ik was trots op mijn moeder die de zware last bleef dragen die ze op zich had genomen toen vader in 1951 plotseling blind was geworden. Vader had zich wonderlijk goed aangepast; ondanks de depressies die hij af en toe had, had hij zich geestelijk bijna geheel hersteld. In het openbaar althans was hij dezelfde Ralph Cracroft. Spoedig groeide hij echter tot een nog grotere persoonlijkheid uit. Ondanks zijn grote handicap had hij de wereld altijd een vriendelijk gezicht getoond en was hij de Kerk even trouw als voorheen blijven dienen. Ik was op beiden trots en verlangde ze weer te zien.

Die week moest ik in het zendingskantoor zijn en allerlei karweitjes doen, ook een groep pas aangekomen zendelingen helpen de standaardgesprekken te leren en gewend te raken aan hun nieuwe taken.

Ik herinner me nu nog maar een van deze jongemannen. Die morgen zijn ze de trap naar de bovenste etage van het zendingskantoor opgeklimmen. Daar moest ik een priester-schapsbespreking met hem hebben en hem lesgeven. In het uur dat wij

samen waren, bekende hij mij dat hij in het begin niet erg enthousiast was geweest om op zending te gaan. Hij had de roeping eerst afgewezen. Hij had inwendig geen rust want hij wist niet of hij de kracht had een zending te volbrengen, zijn meisje achter te laten, en zijn opleiding zolang uit te stellen.

Het was een moeilijke tijd voor hem geweest, zoals het soms kan zijn voor de jongeman die wel wil, maar bang is de banden door te snijden die hem binden, wetend dat het nooit meer hetzelfde zal worden, wetend dat hij zich moet verplichten twee jaar of langer te dienen. Een zending is geen beschutte werkplaats; het is een slagveld, en er kunnen een paar doden en gewonden worden verwacht. Maar de triomfen zijn glorieus.

Daar ik dit zelf had ondervonden en dus wist, voelde ik sympathie voor hem en vroeg hem of hij mij wilde vertellen hoe het gekomen was dat hij van gedachten was veranderd, want hij was bij mij in Bazel, in Zwitserland, als een geordende zendeling.

„Dat is heel vreemd gegaan,” herinnerde hij zich. Verscheurd door innerlijke strijd en twijfels over zijn toekomst, was hij een paar maanden

geleden met een vriend meegegaan naar de avondmaalsvergadering in zijn wijk. De vergadering was normaal verlopen, totdat er een man met krachtige, kloeke stem sprak, iemand die als volwassene blind was geworden. Deze man vertelde dat de Here hem had gezegend met een dieper inzicht in de waarheden van het leven; dat hij met zijn ziel had leren zien; dat hij, middenin de narigheid, getroffen door iets wat de meeste mensen beschouwen als de grootste ramp, zijn God kon prijzen voor de rijke zegeningen die de mens kan krijgen. De blinde man vertelde uitvoerig dat hij de Here zijn gehele leven had gediend, en dat de Here hem nu bovenmate zegende met talrijke dingen.

De nieuwe zendeling zweeg, zichtbaar onder de indruk. Deze man, zo ging hij verder, had hem ten goede beïnvloed. „als zo'n man, van wie de Here de dierbaarste gave, het gezicht, heeft weggenomen, God kan prijzen voor Zijn zegeningen, en getuigen kan van Gods goedheid, wie ben ik dan dat ik de Here mijn zwakke bijdrage voor Zijn werk zou kunnen weigeren?” Op dat moment besloot hij aan de roeping die hij eens had geweigerd, gehoor te geven. Hij ging naar huis, belde de bisschop en vertelde hem dat hij van gedachten was veranderd.

„Hoe heette die man?” vroeg ik.

„Ik weet het niet”, antwoordde hij.

„Ik wel,” zei ik blij, met tranen in mijn ogen. „Ik wel.”

Dr. Cracroft, assistent-hoogleraar Engels aan de Brigham Young Universiteit, heeft voor veel Amerikaanse tijdschriften gewerkt. Sinds kort werkt hij mee in een comité dat een lesboek schrijft voor de priesterschap. Hij behoort tot de wijk Bonneville in Provo East Stake, en is lid van de hoge raad van die ring.

Toespraak oktoberconferentie 1974

De vastenwet

DOOR HENRY D. TAYLOR
Assistent van de Raad der Twaalven

Op een vergadering die kort geleden is gehouden gaf president Marion G. Romney een boodschap die grote indruk op mij maakte. Eerst heeft hij gezegd: „Het was, en is thans, het verlangen en doel van de Kerk door de vastengaven de benodigde geldmiddelen te verkrijgen voor de welzijnszorg.” Hij heeft ook gezegd: „Wij kunnen, wij behoren, en wij moeten het beter doen.” Daarna kwam deze geruststellende verzekering van broeder Romney: „Als wij onze vastengaven verdubbelen, zullen wij zowel ons tijdelijk als ons geestelijk welzijn verhogen. Dit heeft de Here beloofd.

Veel jaren geleden is er een dag gekozen en vastgesteld op welke het vasten in acht moest worden genomen. Een zeer belangrijk kenmerk van deze inachtneming was, en is thans, de vrijwillige bijdrage voor het fonds van de vastengaven. De richtlijn van de Kerk luidt heden als volgt:

„De eerste zondag van iedere maand is gewoonlijk bestemd als een dag van vasten en gebed waarop een bijzondere getuigenisvergadering wordt gehouden. Er dient voldoende tijd te worden toegestaan voor het geven van getuigenissen.”

„De juiste inachtneming van de vastendag behelst de onthouding van voedsel en vocht voor twee opeenvolgende maaltijden, het bijwonen van de vasten- en getuigenisvergadering, en het overhandigen aan de bisschop van een ruime offer-

gave ter verzorging van de nooddriftigen. Een *minimum* vastengave vertegenwoordigt de waarde van twee maaltijden.”

De zondag is in de Kerk echter niet altijd de dag geweest voor vasten en getuigenis geven. President Joseph Fielding Smith heeft ons een interessant verslag gegeven van de ontwikkeling van deze wet en dit beginsel. Hij heeft gezegd:

„In de huidige bedelling zijn vasten en bidden overgedragen vanuit de oudeheid. Vanaf de oprichting van de Kerk is het vasten in een geest van gebed, een gebod van de Here geweest. (Zie LV 59:8-13; 88:76, 119.) Over het kiezen van een maandelijks dag hebben we dit getuigenis van president Brigham Young uit een toespraak in de oude tabernakel in Salt Lake City op 8 december 1867.

„President Young zei: . . . U weet dat we de eerste donderdag van elke maand vasten. Hoevelen van u weten de oorsprong van deze dag? Voordat er een tiende werd betaald, zijn de armen geholpen door giften. Ze kwamen naar (de profeet) Joseph . . . en hadden in Kirtland hulp nodig. Hij zei dat er een vastendag moest zijn, daar is over beslist. Deze moest een keer per maand worden gehouden, zoals nu, en alles wat die dag zou zijn gegeten, meel, of vlees, of boter, of fruit, of al het andere, moest meegenomen worden naar de vastenvergadering, en gegeven worden aan de persoon die aangesteld

was om voor de armen te zorgen. Als wij dit trouw doen (zei president Young), denkt u dat het de armen dan zal ontbreken aan meel, of boter, of kaas, of vlees, of suiker, of iets dat ze nodig hebben om te kunnen eten? Nee! Er zou meer zijn dan alle armen onder ons zouden gebruiken. . . .”

President Smith heeft verteld:

„Deze gewoonte, om de vastenvergadering op donderdag te houden, is in Nauvoo voortgezet, en ook nadat de leden van de Kerk in het Rotsgebirge waren aangekomen. Ik kan me nog herinneren dat sommige zaken elke vastendag hun deuren sloten en op de deuren zetten: „Gesloten wegens vastenvergadering.”

De verplaatsing van de eerste donderdag van de maand naar de eerste zondag is op deze manier toe stand gekomen. Hyrum M. Smith, die later lid is geworden van de Raad der Twaalven, was in het jaar 1896 in New Castle (Engeland) op zending. Op donderdag, de dag van de vastenvergadering, moesten de leden van de Kerk in dat land vrij nemen en kregen dan geen loon. Enkelen van hen werkten in kolennijnen. Als zij uit de mijn kwamen, moesten ze eerst naar huis om zich te wassen en andere kleren aan te trekken. Dit was verlies aan tijd en inkomen. Hyrum schreef dit aan zijn vader, president Joseph F. Smith, en vroeg waarom onder deze omstandigheden de vasten op donderdag moest en niet op zondag. President Smith nam de

brief mee naar de vergadering van het Eerste Presidium en de apostelen, en las hem daar voor. Het volgende is uit de notulen van die vergadering, gehouden op 5 november 1896:

„, President Smith bracht het punt vastenvergadering naar voren, en stelde voor dat verlegging van het tijdstip, van de eerste donderdag naar de eerste zondag van elke maand waarschijnlijk gunstiger zou zijn. Dit werd onderschreven door president George Q. Cannon, en nadat de andere broeders het onderwerp hadden besproken, werd besloten dat de toenmalige diensten in de tabernakel op de eerste zondag zouden worden opgeheven en dat de heiligen in deze stad, en ook in de wijken in het land, het voorrecht zouden hebben 's middags om 2 uur in hun eigen kerkgebouw te vergaderen, en de vastendag in acht te nemen.' ” (*Improvement Era*, dec. 1956, blz. 895.)

Behalve dat de dag voor het houden van de vastenvergadering en het inachtnemen van de wet van vasten werd veranderd, dient ook te worden gelet op nog een verandering. In de begindagen van de Kerk, toen de profeet Joseph in Kirtland het programma opstelde, werd de heiligen aangeraden naar de vastenvergadering het voedsel mee te brengen dat ze zouden hebben genuttigd. Later is deze methode veranderd, zodat op het moment de diakenen van de Kerk maandelijks naar de huizen gaan die hun zijn opgegeven, en wordt de vastengave in geld gedaan.

Er zijn door vasten en oprecht gebed wonderen gebeurd. In 1850 werkte Lorenzo Snow — die later president van de Kerk is geworden — als zending in Italië. Hij trachtte dat land open te stellen voor het Evangelie van de Here Jezus Christus. Hij was een beetje verlegen, maar geestelijk een reus. Een familie die hem vriendelijk gezind was, had een ernstig ziek kind. Zending Snow besefte dat de driejarige peuter alleen kon worden gered door eerlijk vasten,

Inachtneming daarvan verhoogt het geestelijk en tijdelijk welzijn

krachtig gebed, onwankelbaar geloof, en door de macht van het priesterschap. Hij wist hoeveel de genezing van deze jongen zou betekenen voor de mensen in dat kleine Italiaanse dorp.

Hij klom met zijn collega naar een eenzame plek op een lage heuvel aan de voet van de Alpen, precies boven het dorp.

Met vasten en bidden bepleitte hij zes lange, bange uren bij de Here het voorrecht om goddelijke macht te mogen gebruiken voor de genezing van die kleine jongen. Het antwoord luidde bevestigend: het voorrecht zou hem worden verleend.

Als een nederige dienstknecht van de Here liep hij de berghelling af met het vaste geloof dat het stervende kind zou worden gered. De jongen kreeg een zegen en de belofte dat hij zou leven. Een paar uur later, zagen ze dat het kind veel beter was en ging herstellen. Zending Snow begreep dat zijn vasten en gebed de troon van zijn hemelse Vader hadden bereikt. Tegen de dankbare ouders zei hij: „De God des hemels heeft dit voor u gedaan.” (Zie Elisa Snow, *Biography of Lorenzo Snow*, blz. 128-129.)

De vastenwet is zeer zeker geïnspireerd en de inachtneming daarvan heeft veel zegeningen in zich. President David O. McKay heeft ze met deze woorden opgesomd:

„Het woord vasten wordt gebruikt om een zelf-opgelegde weerhouding van voedsel aan te duiden. De geschiedschrijvers vertellen ons dat de gewoonte om te vasten dateert vanaf het prilte begin van het mensdom . . . „Wat de oorsprong ook mag zijn, het is belangrijk er nota van te nemen dat er aan de inachtneming van de gewoonte verscheidene deugden zijn verbonden . . . Alle dingen die te maken hebben met vasten, schijnen te wijzen op het feit dat het produceert: ten eerste, lichamelijke gezondheid; (vervolgens zelfbeheersing; dan de gelegenheid om anderen te helpen en ten slotte) geestelijke kracht.

„Het grootste nut (van vasten is) de geestelijke kracht die voortvloeit uit het onderwerpen van de eetlust aan de wil.” (Zie David O. McKay, *Gospel Ideals*, Improvement Era, 1953, blz. 208-213.)

Een buitengewoon belangrijk onderdeel van het inachtnemen van de vastendag is de vasten- en getuigenisvergadering en het uitspreken van erkenning en dankbaarheid jegens onze hemelse Vader voor Zijn vele zegeningen.

Het lijkt mij dat er vier factoren zijn betrokken bij de juiste inachtneming van de vastendag: ten eerste onthouding; dan bidden; vervolgens getuigen; en ten slotte geldelijk bijdragen.

Ik ben ervan overtuigd dat een ieder van ons voortdurend behoefte heeft aan meer zegeningen. Een toegewijde dienstknecht van de Here, een lid van het Eerste Presidium, heeft ons een goed recept gegeven. Als dit in acht wordt genomen zullen onze zegeningen toenemen. Mag ik de aan hem geïnspireerde belofte nogmaals herhalen: „Als wij onze vastengaven verdubbelen, zullen wij zowel ons tijdelijk als ons geestelijk welzijn verhogen.”

Ik geloof vast en zeker dat het betalen van vastengaven resulteert in rijke zegeningen. En dit getuig ik in naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Toespraak oktoberconferentie 1974

Bereid je op je zending voor

DOOR PRESIDENT

A. THEODORE TUTTLE

Van de Eerste Raad van Zeventig

Jongemannen, ik wil met u praten over uw toekomstige zending. Eens was ik een jongen zoals jullie. Voor jullie mag dat lang geleden lijken, maar voor mij is het maar kort geleden. Ik heb alle dagen en alle jaren doorgemaakt die jullie tot nu toe hebben meegemaakt — en meer, nog veel meer. Ik ben vader en ik heb in mijn leven veel contact gehad met jongemensen.

Als de profeet van God verkondigt dat thans de tijd is aangebroken om grotere stappen te nemen, en ons zendingswerk uit te breiden, dan is het nu de tijd!

Ik sprak met een jongeman over een zending. Hij zei: „Ik wil niet.” Ik vroeg: „Wat heeft dat ermee te maken? We hebben je nodig.”

President Kimball heeft gezegd dat we *niet half genoeg* zendingelingen hebben. Kun je niet inzien dat het er niet toe doet of je wel of niet wilt? Je bent nodig! Weet je wat het betekent als je nodig bent? De banden van de broederschap worden in het zendingsveld strakker en sterker. Je zult gaan houden van je collega waar je dagelijks in het gebed mee knielt. Je zult leren van de mensen te houden voor wie je werkt, ongeacht de nationaliteit of de omstandigheden. En zij zullen van jou houden. Ze zullen van je houden omdat je ze het evangelie bracht.

Bekeerlingen denken altijd aan degenen die hen onderwezen. Ik heb veel bekeerlingen bijna eerbiedig horen spreken over „onze zendelin-

gen”. Denk je eens in hoeveel mensen voor je bidden. Begrijp je wat dat betekent? Het zal altijd een zuiverende, verrijnende invloed in je leven zijn.

Veel mensen bidden om de waarheid. Jij bent degene die ze deze het beste kan brengen. Op het moment dienen er slechts 18.000. Er zijn er bijna 60.000 tussen de 19 en de 25, die dit niet hebben gedaan. We hebben er meer nodig, veel meer. Zendingswerk wordt niet voorafgegaan door wat dan ook. Het huwelijk heeft geen voorrang. Je werk heeft geen voorrang. Je opleiding wordt onderbroken om deze roeping te volbrengen. De bezigheden die met school hebben te maken kunnen zo worden ingedeeld dat voldaan wordt aan de vereisten van de school en van die voor een zending. Sommigen van jullie kunnen lichamenlijk gehandicapt zijn. Toch bestaat dan de gelegenheid plaatselijk van dienst te zijn.

De zedelijke waardigheid wordt het eerst overwogen. We willen geen slappe karakters als er geestelijke kracht wordt vereist. Studeer! Schaf een paar kleurpotloden aan. Houd ze bij je Boek van Mormon. Onderstreep de verzen die belangrijk voor je zijn. Een ander stuk gereedschap voor het zendingswerk is een vreemde taal. Leer er een. We behoren bekend te worden met . . . „talen, tongen en volken.” (LV 90:15.)

Zorg geregeld te bidden. Kniel elke

morgen en avond. Zorg ervoor goede maatjes te zijn met de Here. Evenals de jongeman die zei: „Als ik langs de kerk kom, ga ik altijd even naar binnen, zodat als ik er uiteindelijk in word gedragen (in een kist) de Here niet zal vragen: „Wie is dat?”

Onthoud dat jongens wel wat te eten lusten, of ze nu wel of geen zending zijn, maar zeer zeker als ze op zending zijn. Leer een ei bakken en macaroni koken. Leer een bord af te wassen en een knoop aan te naaien. Dat is niet alleen „meisjeswerk”. Dat soort gezelschap heb je niet als je op zending bent. Als jij het niet kunt, zal je collega het misschien ook niet kunnen, en we zijn natuurlijk niet van plan je moeder even langs te sturen.

Sommige zendingelingskamers zijn niet bepaald netjes. Dat komt omdat je niet vroeg genoeg hebt geleerd op te rapen, op te hangen, op te vouwen, op te bergen. Je zou er nu mee kunnen beginnen natuurlijk, maar doe het langzaam aan, anders schrik je moeder. Poets je schoenen. Pers je broek op. Leer hoe je je overhemden moet wassen.

Grillen komen en gaan. Gelukkig raken we nu uit de periode van de stordige, hip-achtige kleren. Wees trots op je kleding. Je kunt nu best al leren je netjes te kleden volgens de normen van de Kerk. Als je haer nu een beetje korter zou knippen, is de schok later niet zo groot. Je uiterlijk verbetert er niet alleen door; het

doet ook iets aan je innerlijk. Maak geen inbreuk op de goede smaak door te proberen de mode te volgen en nonchalant te zijn. Als we naar de kerk gaan om de Here te eren, behoren wij onze mooiste, schoonste en beste kleren aan te trekken. Enkele vaders kunnen deze tip ook gebruiken, maar dat is een ander verhaal.

Waar wil je op zending gaan? Als je normaal bent, en we hopen dat je dat bent — dat is een van de vereisten — zul je naar een exotische plaats in een ver land willen. Of je zult willen gaan naar waar je vader ook was. Dat is ook normaal. Er zijn in deze Kerk enkele jongemannen die denken dat er maar één ware zending is — dat is waar hun vader gediend heeft. Heb je wel eens op je vader gelet als zijn oude zendingsgebied wordt genoemd? Dan krijgt hij zo'n peinzende blik, zijn gezicht klaart op, en hij moet zijn bril afzetten om iets uit zijn ogen te wrijven. Iedere man ondergaat die warme gloed, die alleen komt door de reactie op die geweldige dagen in het zendingsveld. Dus evenals anderen voor je, zul je daar gaan waar je geroepen wordt.

Wist je dat je bisschop een rapport over dat autorijden van jou naar de president van de Kerk moet sturen? Hij noteert alle ongelukken. Onthoud dit.

Jongeman, het kost nu ongeveer f 400,— per maand om op zending te zijn. Tegen de tijd dat je gereed bent op zending te gaan is het misschien nog meer. Dat betekent dat je tussen tien- en vijftien duizend gulden nodig hebt om je zending te volbrengen. Dat zul je bijeen moeten brengen. De Here zal jou en je familie helpen. Je moet vroeg beginnen. Spreek erover met je vader. Werk er een paar uur per dag voor. Werk hard. Spaar je geld op. Te veel jongens spelen te veel, kijken te veel naar de televisie, en doen niets. Open een bankboekje en zet je geld op de spaarbank. Ik waarschuw je: verspil het geld voor je zending niet aan een fiets, een brommer, een stereooversterker en platen, enz.

We hebben niet half genoeg zendelingen — bereid je voor, we hebben je nodig

Redeneer niet dat het een geldbelegging vormt die in contanten kan worden omgezet voordat je op zending gaat. Zelfverloochening en doelbewust sparen kunnen tot de grootste zegeningen van je zendingstijd behoren. Nadat je al het mogelijke hebt gedaan, kan het zijn dat sommigen van jullie de bisschop moeten spreken. Hij heeft misschien goede voorstellen.

Je zult twee jaar ouder zijn als je terugkeert van je zending. Vanavond denk je misschien: dat doet er niet toe. Ik kan je echter van een ding verzekeren — er zullen een paar heel belangrijke veranderingen zijn. Je verlovings- en huwelijk uitstellen is verstandig. Het kan zijn dat je in die tijd van partner verandert. Velen doen dat — zowel door *zijn* als door *haar* keuze.

Een zending garandeert geen gelukkig en geslaagd huwelijk. Het stabiliseert veel dingen in je leven en dat beïnvloedt je huwelijk. In het zendingsveld word je meer volwassen, en dat geeft een betere huwelijkspartner aan beide zijden van het altaar.

Zeg, jongeman, ik waarschuw je: pas op voor meisjes die geen waarde hechten aan zendingswerk. Pas op voor het meisje dat plaagt en verleidt, dat je niet steunt. Je kunt beter voorzichtig zijn. Is dat het soort meisje dat je als eeuwige metgezel wilt hebben? Je zou er goed aan doen de verhouding te verbreken.

Je bent niet te jong om een getui-

genis te hebben en dat uit te dragen. We hebben op een ringconferentie een jongedame geroepen om te spreken. Ze was juist teruggekomen van het grootste schouwspel op de heuvel Cumorah. Ze gaf een geweldig getuigenis. Nadat zij gesproken had, riepen we Gary van 17. Hij keek verbaasd toen zijn naam werd genoemd. Hij ontvouwde zijn één meter tachtig en kwam naar het spreekgestoelte. Zijn eerste woorden waren: „Ik weet niet waarom de president mij heeft geroepen; ik heb geen getuigenis.” (Blijkbaar doelde hij op het getuigenis dat het meisje had gegeven.) Hij sprak een paar minuten over de kweekschool, hij uitte zijn dankbaarheid voor zijn familie, zei toen: „Ik weet dat het evangelie waar is, in de naam van Jezus Christus. Amen.”

Getuigenissen komen door de gave en kracht van de Heilige Geest. We krijgen een getuigenis als we een getuigenis geven. Neem de gelegenheid waar om dit te doen als het toepasselijk is. Als je een getuigenis wilt hebben en ernaar zoekt, zul je hem krijgen. Je zult de gelegenheid hebben je getuigenis aan duizenden te geven. Dit zal meer invloed op mensen hebben dan al het andere dat je doet. Daarom word je geroepen — om te getuigen dat Jezus de Christus is, dat Joseph een profeet was, dat deze Kerk waar is — met haar levende profeet.

Er zijn hier duizenden die niet de aanvoerder van het voetbalteam zijn, niet de knapste leerling, en niet de voorzitter van de studentenvereniging. Je voelt je niet op je gemak in gezelschap. Je cijfers zijn niet te best. Je vraagt je af of *jij* wel waardig bent voor een zending. Jongeman, plant in je hart het verlangen de Here te dienen en het evangelie te verkondigen: „... want ik weet, dat Hij de mensen geeft volgens hun verlangen, hetzij ten dode of ten leven...” (Alma 29:4.) Weet dat deze belofte waar is. De Here houdt van je. Hij heeft je nodig. Je hebt waarschijnlijk niet alle eigenschappen die je zoudt willen hebben. Je hebt

grote mogelijkheden. Sommigen van jullie hebben fouten gemaakt. Sommigen hebben lastige gewoonten. Spreek er vanavond met de Here over. Als je grote moeilijkheden hebt, praat met je vader. Misschien moet je zelfs met je bisschop spreken. Zet de dingen nu recht.

De grootste zendingen in de Kerk waren nederige mannen — mannen die de prijs hebben betaald door grote inspanningen, mannen die dicht bij de Here leefden en op Hem vertrouwden. Ook jullie kunnen gerekend worden tot de groten. Besluit dit vanavond.

Denk je eens in dat je in het doopvont staat met *jouw* bekeering, je heft je rechterm omhoog tot een rechte hoek, en spreekt de woorden: „Van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.” (LV 20:73.)

Je zou het winnende doelpunt kunnen maken, als eerste over de eindstreep kunnen gaan, van een berg af kunnen sjezen op ski's. Je zou veel dingen kunnen doen en je erover opwinden. Maar je zult weinig dingen beleven die overeenkomen met het rustige moment, waarbij de tranen

opwellen, als je in je dagboek schrijft: „Vandaag hebben we de heer en mevrouw de Bruïne gedoopt en al hun kinderen. Het is een fantastisch gezin!”

Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Joseph Smith een profeet was. Ik weet dat president Kimball thans de levende profeet op aarde is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Toespraak oktoberconferentie 1974

Onze gezinnen

DOOR LOREN C. DUNN
Van de Eerste Raad van Zeventig

Wat een heerlijke, vredige sfeer heeft het tabernakelkoor voor ons geschapen met dit laatste lied. Het is een eer vanmorgen op deze conferentie te zijn, broeders en zusters, en instructies en leiding van de profeet van God te ontvangen. Ik getuig dat president Kimball een profeet van God is, dat hij heden op aarde de wettige bestuurder van de Here is, dat zij die de instructies en raad op zullen volgen die hij ons vanmorgen gegeven heeft, door onderzinking zullen weten, dat wat hij ons verteld heeft, waar en goed is en het mensdom versterkt en verheft. President Spencer W. Kimball is een profeet van God.

Als inleiding tot mijn toespraak zou ik woorden van president Kimball willen gebruiken die hij een vorige keer heeft gebruikt, iets waar hij vanmorgen weer over heeft gesproken. Hij zegt „De natie is gebouwd op het fundament van haar gezinnen en het gezin op het familieverband.”

Het gezin — moeder, vader en de kinderen — is onze oudste instelling en vormt het fundament van onze beschaving. Er is niets dat van groter waarde is of langer duurt dan het gezin. Het is echter duidelijk dat de behoefte bestaat de rol van de ouders in het gezinsverband groter te maken.

Ik herinner me een zakenreis die ik enkele jaren geleden gemaakt heb naar Canada, in gezelschap van een grote verscheidenheid zakelijke en maatschappelijke leiders. Na de

dingen van de dag hadden we met elkaar een diner. In de loop van de avond, toen iedereen los kwam en we nader kennis maakten met elkaar, begon een van de aanwezigen zonder aanwijsbare reden te vertellen over zijn zoon. Hij hield blijkbaar veel van die jongen. Toch waren er conflicten en zelfs enige verwijdering tussen hen. Hij wist niet wat hij er aan moest doen, of hij er iets aan zou moeten doen.

Die opmerking was aanleiding tot soortgelijke reacties van de anderen die rond de tafel zaten. Je kon merken dat het iets was waarover ze niet gewend waren te praten. Ieder van hen maakte zich echter ongerust over een bepaald aspect van zijn gezinsleven, en dat had in hoofdzaak te maken met de kinderen.

Hoewel we in een tijdperk van verandering, een overgangperiode, leven, geloof ik dat de ouders even bezorgd over hun kinderen zijn als ze altijd geweest zijn. Als het gezin nu het fundament van onze maatschappij is, is het misschien noodzakelijk dat enkele grondbeginselen opnieuw worden vastgesteld.

In de eerste plaats moeten de ouders beseffen dat ze het recht hebben de houding en het gedrag van hun kinderen te vormen — niet alleen het recht, maar de plicht.

Ten tweede geldt dat de ouders in familieverband (de kinderen) leren werken, of de ethiek van het werken leren, als u het zo wilt noemen. Waar zou de eerbaarheid van werken

anders kunnen worden onderwezen, dan thuis?

En ten derde hebben de ouders het recht de zedelijke en geestelijke sfeer in het gezin te bepalen, om daarmede de gezinsleden te helpen, zodat ze beseffen hoe belangrijk het is goddelijke beginselen na te leven als middel om iets te presteren en innerlijke vrede te hebben.

Nu eerst het recht van de ouders om de houding en het gedrag van hun kinderen te vormen. In beginsel is dit een goddelijk recht. God zegt van Abraham dat hij „... gewiselijk tot een groot en machtig volk worden zal . . . Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gerichte; . . .” (Gen. 18:18-19.) God kon Abraham het hoofd van een talrijk nageslacht maken, omdat hij zijn kinderen getrouw onderwees.

Enkelen beweren dat een dergelijke invloed van de ouders, dwingen is, en het de kinderen van hun vrijheid berooft, maar het tegenovergestelde is waar. Er is een gesprek afgeluisterd van een groep jonge meisjes die over de ouders van een van hun vriendinnen spraken. Een van de meisjes, dat zeer rijp was voor haar leeftijd, zei: „Haar ouders houden niet van haar; ze laten haar alles doen wat ze wil.” De anderen waren het ermee eens.

In een artikel in de *New York Times Magazine*, dat later beknopter in

Reader's Digest stond, noemt William V. Shannon de volgende punten: „Amerikaanse kinderen . . . lijden omdat overal de ouders in tekort schieten. Door hun woorden en daden (zegt hij) maken ze duidelijk dat ze bijna verlamd zijn door onzekerheid . . . Veel ouders weten niet wat ze zelf waard zijn.

Anderen denken dat ze het weten, maar missen het vertrouwen om ten behoeve van hun waarden disciplines op te leggen . . .”

Wat er ontbreekt, zegt hij, is niet meer informatie over kinderen opvoeden, maar *overtuiging*. Hoewel de afkomst bij de ontwikkeling van een kind een rol speelt, hangt het meeste af van het feit of „de ouders genoeg om hun kinderen geven om op te komen voor de noodzakelijke waarden en ze te verdedigen.” De schrijver zegt ook dat zowel vader als moeder de verantwoordelijkheid voor het gezin op de eerste plaats moet stellen. „Onze kinderen groot brengen is de belangrijkste taak die de meesten van ons ooit op zich zullen nemen.”

Hij zegt ook dat „ouders die niet blijven volhouden hun kinderen op te voeden volgens hun eigen overtuiging, ze niet 'vrij' laten om zichzelf te ontwikkelen, maar ze overlaten aan andere kinderen en aan publiciteitsmedia; dan doen de televisie en de bioscoop in hoofdzaak het werk.” (William V. Shannon, „What Code of Values can we teach our children?” *Engelse Reader's Digest*, mei 1972, blz. 187-188.)

Het belangrijkste ding dat in familieverband moet worden geleerd is liefde. Als de ouders met liefde invloed uitoefenen, leiding geven en volhardend, dan zullen de leden van het gezin het onderwezen ook gebruiken bij alles wat ze doen. De liefde kan veel fouten overwinnen die de ouders maken bij de opvoeding van hun kinderen. Liefde moet echter niet worden verward met gebrek aan overtuiging.

Ten tweede dus, dat in familieverband moet worden geleerd te werken. Er zijn bewijzen die het feit

ondersteunen dat (in de Verenigde Staten) de problemen van druk en spanning gekoppeld kunnen worden aan het geleidelijk afnemend gemiddeld aantal werkuren van de arbeiders. Er wordt verondersteld dat de vrije tijd, niet het werk, de hoofdoorzaak is van de druk en de spanning bij de mensen.

Mijn broer en ik zijn in een kleine plaats opgegroeid en mijn vader zag in dat het voor ons nodig was dat wij leerden werken. Hij zette ons aan het werk op de kleine boerderij aan de rand van de stad waar hij was groot gebracht. Hij gaf de plaatselijke krant uit, dus kon hij niet veel tijd aan ons wijden, behalve 's morgens vroeg en 's avonds. Dat was een hele verantwoording voor twee jonge tieners, en we maakten soms fouten. Onze kleine boerderij was omringd door andere boerderijen. Een van de boeren is op een dag naar mijn vader gegaan om hem te vertellen wat wij verkeerd deden. Mijn vader luisterde aandachtig naar hem en zei toen: „Jim, je begrijpt het niet. Weet je, ik voed jongens op en geen koeien.” Na de dood van mijn vader vertelde Jim ons zijn verhaal. Wat was ik dankbaar voor die vader die jongens opvoedde en geen koeien. Ondanks alle fouten leerden wij op die kleine boerderij hoe we moesten werken, en ik veronderstel, hoewel ze het niet met veel woorden hebben gezegd, dat wij altijd hebben geweten dat wij meer voor onze moeder en vader betekenden dan de koeien, of iets anders.

Er kunnen in ieder huis, aan elk gezinslid, taken worden gegeven die binnen hun vermogen liggen, en tegelijkertijd kan de kinderen worden geleerd dat werken bevrediging geeft en waardig is.

Het derde punt is dat ouders het recht hebben hun kinderen zedelijke en geestelijke beginselen te leren. Ik zal u hierover het volgende citeren uit de Schriften van onze tijd:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onder-

wijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.” (LV 68:25.)

In zijn eerste toespraak tot het Congres van de Verenigde Staten, heeft president Gerald Ford deze universele waarheid verteld: „Indien wij een goed . . . gebruik maken van de zedelijke en ethische wijsheid der eeuwen in de gecompliceerde maatschappij van thans, zullen we meer criminaliteit en corruptie voorkomen dan alle politieagenten en aanklagers . . . ooit kunnen tegenhouden.” Hij voegde er aan toe: „Hier moet thuis mee worden begonnen, niet door de regering.” (*Christian Science Monitor*, 28. aug. 1974.)

In het eerder genoemde artikel zegt de heer Shannon: „Niets heeft de moeizaam verworven zedelijke wijsheid, die het mensdom sinds de bijbelse tijden heeft vergaard, krachteloos gemaakt. Dofen, stelen, liegen en de eigendommen van een ander begeren, dat alles leidt nog steeds tot verschillende graden van narigheid, voor het slachtoffer en de dader . . . 'Gij zult niet echtbreken' mag dan onderwets klinken, maar in de taal van deze tijd — „maak het gezinsleven van een ander niet kapot” — is het nog steeds een waardevolle boodschap.”

Hij wijst ook op de deugden zelfverloochening en geduld. Als oudere tieners over sex leren, zou het ze geen kwaad doen, zegt hij, om aan zelfbeheersing te doen.

„Een bepaalde hoeveelheid frustratie en spanning kan worden verdragen — en met goed resultaat. Alleen de huidige Amerikanen,” zegt hij, „zijn van mening dat frustratie statistisch als menselijke ziekte erger is dan cholera.” (*Reader's Digest*, mei 1972, blz. 189-190.)

Dit zijn slechts drie van de vele punten waar aandacht aan moet worden besteed als er een gezin wordt gesticht.

De volgende vraag is: Hoe bereiken

ouders dit? Voor de kerkleden is het moment waarop de opvoeding en het contact in het gezin begint, de gezinsavond. De maandagavond wordt vrij gehouden voor het gezin en daar komt niets tussen. De vader heeft de leiding maar laat ook andere gezinsleden meedoen aan de voorbereidingen enz. Wat er wordt gezegd en gedaan hangt af van de behoeften van dat gezin. De Kerk geeft wel richtlijnen die de ouders helpen het gezin zedelijke en godsdienstige dingen te onderwijzen en in het dagelijks leven toe te passen.

Aan de ouders die geen lid zijn, doch erin geïnteresseerd zijn een soortgelijke activiteit te beginnen, biedt de Kerk ook hulp. In de omgeving waar u woont zijn zowel full-time als part-time zendelingen. Zij hebben geleerd hoe zo'n gezinsavond moet worden gehouden. Ze zullen met alle genoegen en zonder verplichting dit idee in uw huis introduceren. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen biedt deze hulp overal, aan alle gezinnen. Het enige dat wij vragen, is dat het gehele gezin aanwezig is, in het bijzonder de vader of het hoofd van het gezin, daar die de hoofdrol moet spelen.

Deze jonge zendelingen zijn natuurlijk ook bereid uw gezin de beginselen van het evangelie van Jezus Christus te leren bij daarop volgende bezoeken. Als u het contact niet voort wilt zetten, is de beslissing aan u. Dan hebt u tenminste een idee dat velen buiten de Kerk reeds hebben geadopteerd, omdat ze het nuttig voor hun gezin vonden.

Zakelijke leiders hebben het idee van de gezinsavond ook bekeken en het hun werknemers aanbevolen. De employé's werken beter als thuis alles goed gaat.

Moge de Here ons als ouders zegenen, zodat we beseffen dat we het recht hebben om onze kinderen te vormen, om ze de adel van de arbeid te leren, en om zedelijke en godsdienstige beginselen in onze gezinnen te vestigen; dat bid ik in naam van Jezus Christus. Amen.

Ouders hebben het recht en de plicht hun gezinnen sterk te maken

Zendingsgebied erbij

Het Zendingsgebied Antwerpen België is in het leven geroepen. Zendingspresident wordt een Californische broeder.

Meisjeskamp 1975

Plaats:
Buitencentrum „Witterzomer”,
Witterzomer 7, Assen
Kamphuis „De Schaapskooi”

Tijd:
26 juli — 2 augustus

Kosten:
f 80,—

Leeft.:
12-17 jaar

Opgave:
Ring: E. J. Hoppen-Schipper
Donizetilaan 6, Rotterdam
telefoon (010) 183140
Zendingsgebieden: A. Pen-
Kerkhoven, Rembrandtlaan 38,
Scherpenzeel (Gld.)
telefoon (03497) 2059

Toespraak oktoberconferentie 1974

Wees dapper in de strijd des geloofs

DOOR BRUCE R. McCONKIE
Van de Raad der Twaalven

Van de pen van Paulus kwam deze aanmaning:

„ . . . o mens Gods, . . . jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid.

„Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven.” (I Tim. 6:11-12.)

Aldus schreef onze mede-apostel aan hen die de Zoon van God hadden aanvaard als hun Heiland, die het juk van Christus op zich hadden genomen, die in de wateren des doops een verbond hadden gesloten om Hem te dienen en Zijn geboden te onderhouden. En dus zeggen wij vandaag tegen allen die op gelijke wijze de naam van Christus op zich hebben genomen en zich geschaard hebben achter de zaak der waarheid en rechtvaardigheid: Wees dapper. Strijd de goede strijd. Sta pal voor de waarheid. Onderhoud de geboden. Overwin de wereld.

Paulus sprak over zichzelf en de grote strijd met de wereld die hij had gewonnen, toen hij zei:

„Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden;

„Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.” (II Tim. 4:7-8.)

Als leden van de Kerk zijn wij in een machtig conflict gewikkeld. We zijn

in oorlog. We hebben ons achter de zaak van Christus geschaard om Lucifer te bestrijden, en alles in de wereld wat zinnelijk, vleselijk en duivels is. Wij hebben gezworen zij aan zij te strijden met onze vrienden en tegen onze vijanden. Wij moeten zo wakker zijn dat wij een vriend van een vijand kunnen onderscheiden. Zoals een andere vroegere mede-apostel schreef: „ . . . weet gij niet, dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld.” (Jakobus 4:4.)

De grote oorlog die aan alle kanten woerd en die jammer genoeg veel ongelukken als resultaat heeft, sommige fataal, is niets nieuws. Er was zelfs oorlog in de hemel; toen de machten van de boze probeerden de vrije wil van de mens te vernietigen, en Lucifer probeerde ons weg te voeren van het pad van de vooruitgang dat door onze al-wijze Vader was ingesteld.

De oorlog wordt op aarde voortgezet, en de duivel is nog steeds vertoerd op de Kerk en gaat voort „ . . . krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben.” (Op. 12:17.)

Het is nu zoals het altijd is geweest. De heiligen kunnen hem en zijn machten alleen overwinnen „ . . . door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis” en als zij hun leven niet hebben lief-

gehad tot de dood toe. (Op. 12:11.)

In deze oorlog bestaat geen neutraliteit. Ieder lid van de Kerk staat of aan de ene of aan de andere kant. De soldaten die in deze strijd vechten, zullen óf met Paulus zegevierend te voorschijn komen en „de kroon der rechtvaardigheid” verwerven, óf ze zullen, in de taal van Paulus „tot straf lijden het eeuwige verderf, van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte” in de dag dat Hij komt om wraak te doen „ . . . over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.” (II Thess. 1:9, 8.)

Allen die in deze oorlog niet moedig en dapper naar voren treden, helpen door dit feit alleen al de zaak van de vijand. „ . . . want die niet voor Mij zijn, zijn tegen Mij, zegt onze God.” (II Ne. 10:16.)

We zijn óf voor de Kerk, óf we zijn er tegen. We nemen er aan deel of we aanvaarden de consequenties. We kunnen het niet overleven geestelijk met een voet in de Kerk te staan en met de andere in de wereld. We moeten kiezen. Het is of de Kerk of de wereld. Er is geen middenweg. De Here houdt van de man die openlijk en stoutmoedig in Zijn leger strijdt. Tegen bepaalde leden van Zijn vroegere Kerk zei Hij:

„Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet!

Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch

koud, noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen." (Op. 3:15-16.) Zij die alleen onder gunstige omstandigheden dapper zijn, trekken zich terug als om hen heen de strijd heviger woedt. Zij zullen de overwinnaarskroon niet krijgen. Zij zijn overwonnen door de wereld.

Leden van de Kerk die een getuigenis hebben, en rein en oprecht leven, maar niet moedig en dapper zijn, verwerven het celestiale koninkrijk niet. Zij beërven de terestriële heerlijkheid. De openbaring zegt over hen:

„Deze zijn het, die in het getuigenis van Jezus niet kloekmoedig zijn; daarom verkrijgen zij de kroon over het koninkrijk van onze God niet." (LV 76:79.)

Jezus zei: „Niemand, die zijn hand aan den ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods." (Lukas 9:62.)

Wat is het getuigenis van Jezus? Wat moeten wij doen om daar dapper in te zijn?

„Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren. . . ." schreef Paulus aan Timotheüs, „. . . maar lijd verdrukking met het Evangelie, naar de kracht Gods." (II Tim. 1:8.) Johannes de geliefde heeft deze boodschap van God gekregen: „. . . Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie." (Op. 19:10.)

Het getuigenis van onze Here! Het getuigenis van Jezus Christus! Wat een heerlijke en wonderlijke gedachte! Het opent de deur tot glorie en eer bij de Vader en de Zoon, voor altijd! Het getuigenis van Jezus is in Christus geloven, Zijn Evangelie aannemen, en Zijn wet leven.

Jezus is de Here. Hij is de Zoon van God Die in de wereld kwam om ons te verlossen van de tijdelijke en geestelijke dood die over ons was gekomen door de val van Adam. Jezus heeft ons met Zijn bloed gekocht. Hij is de Opstanding en het Leven. Hij heeft de dood te niet gedaan, „en het leven en de onverderfelijke aan het licht gebracht door het Evangelie." (II Tim. 1:10.) Hij is onze Heiland, onze Verlosser, onze Voorspraak bij de Vader. „Want

er is één God, er is ook één Midde-laar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus." (I Tim. 2:5.)

In Christus is de zaligheid. Zijn naam is de enige, onder de hemel gegeven, waardoor deze onschatbare gave kan worden verkregen. Zonder Hem zou er geen opstanding zijn en alle mensen zouden voor eeuwig verloren zijn. Zonder Hem zou er geen eeuwig leven zijn, geen terugkeer in de tegenwoordigheid van een genadige Vader, geen celestiale tronen voor de heiligen.

Geen tong kan het vertellen, geen verstand kan zich er een beeld van vormen, geen hart kan alles bevatten wat door Hem tot ons komt.

„Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging." (Op. 5:12.)

Er kan geen getuigenis zijn van het feit dat Christus de Zoon van God is, en van Zijn zaligmakende goedheid, tenzij wij de volheid van Zijn eeuwige Evangelie ontvangen. Een getuigenis van het Evangelie komt door openbaring van de Heilige Geest. Als de Heilige Geest spreekt tot de geest in ons, weten we en zijn we volkomen overtuigd van de echtheid van de geopenbaarde boodschap.

Een getuigenis is door openbaring weten dat Jezus de Christus is; dat Joseph Smith en zijn opvolgers voor onze tijd de openbaarders van de kennis van Christus, en van de zaligheid zijn; en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk van God op aarde is, de enige plaats waar de zaligheid te vinden is.

Het getuigenis van Jezus Christus is de geest der profetie. Het is een gave van de Geest. Alleen de getrouwe leden van de Kerk ontvangen deze gave volledig. Ze is voorbehouden aan degenen die recht hebben op het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest. Het is de geestelijke begiftiging waarmee men wordt aangesteld tot profeet, ter vervulling van het gebed van Mozes: „Och, of al het volk des Heeren profeten

waren, dat de Heere Zijn Geest over hen gave!" (Num. 11:29.)

Wat betekent dapper zijn in het getuigenis van Jezus?

Het is kloekmoedig en stoutmoedig zijn; al onze kracht, energie en mogelijkheden gebruiken in de strijd met de wereld; de goede strijd des geloofs strijden. „Wees sterk en heb goeden moed!" beveelt de Here Jezus. Dan legt Hij uit dat deze kracht en moed bestaat uit mediteren over, en erop letten alles te doen, wat in de wet des Heren staat beschreven. (Zie Jozua 1:6-9.) Dapperheid, de grote hoeksteen in de zaak der rechtvaardigheid, is gehoorzaamheid aan de ganse wet van het Evangelie.

Dapper zijn in het getuigenis van Jezus Christus, is tot Christus komen en in Hem vervolmaakt worden; het is ons van alle goddeloosheid onthouden en „. . . God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte. . ." (Zie Moroni 10:32.)

Dapper zijn in het getuigenis van Jezus Christus is geloven in Christus met een onwankelbare overtuiging. Het is weten dat het werk des Heren op aarde wettig is, van God afkomstig.

Dit is echter niet alles. Het is meer dan geloven en weten. We moeten daders des woords zijn en niet alleen hoorders. Het is meer dan lippen-dienst; het is niet alleen met de mond belijden dat de Heiland de Zoon van God is. Het is gehoorzaamheid, onderworpen en rechtvaardig zijn. „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijsn Vaders, Die in de hemelen is." (Mt. 7:21.)

Dapper zijn in het getuigenis van Jezus Christus is: gij moet „. . . standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. . ." Het is tot het einde toe volharden. (Zie II Ne. 31:20.) Het is volgens onze godsdienst leven, doen wat we prediken, de geboden onderhouden. Het is „de zuivere en onbevleete godsdienst" in het leven

manifesteren; het is „wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking” en onszelf „onbesmet bewaren van de wereld”. (Jakobus 1:27.)

Dapper zijn in het getuigenis van Jezus Christus is onze driften beugelen, onze eetlust beheersen, en uitstijgen boven vleselijke en verkeerde dingen. Het is de wereld overwinnen zoals Hij die ons prototype is en die zelf de dapperste van alle kinderen van onze Vader is. Het is zedelijk rein zijn, tienden en vastengaven betalen, de sabbatdag eren, en ons gehele hart in ons gebed leggen, alles ten offer brengen als ons gevraagd wordt dat te doen.

Dapper zijn in het getuigenis van Jezus Christus bij elke beslissing is de zijde van de Here kiezen. Het is kiezen zoals Hij zou kiezen. Het is denken wat Hij denkt, geloven wat Hij gelooft, zeggen wat Hij zou zeggen, en doen wat Hij onder de zelfde omstandigheden zou hebben gedaan. Het is de wil van Christus hebben en met Hem één zijn zoals Hij één is met de Vader.

Onze leer is duidelijk; de toepassing lijkt soms wat moeilijker. Misschien kan zelfonderzoek helpen. Bij voorbeeld:

Ben ik dapper in het getuigenis van Jezus Christus als mijn grootste belangstelling en zorgen uitgaan naar het opstapelen van aardse schatten, in plaats van naar de opbouw van het koninkrijk?

Ben ik dapper als ik meer wereldse goederen bezit dan ik nodig heb en van mijn overvloed niet geef om het zendingswerk te steunen, om tempels te bouwen, en om voor de behoeftigen te zorgen?

Ben ik dapper als ik de Kerk en haar leer alleen met mijn verstand beredeneer, als ik me er meer om bekommer een godsdienstig dispuut te hebben over dit of dat punt dan dat ik een geestelijke ervaring rijker word?

Ben ik dapper als ik me grote zorgen maak over het standpunt van de Kerk wie wel en wie niet het priesterschap mag ontvangen en vind dat het tijd is dat er een nieuwe openbaring aan-

gaande deze leerstelling komt?

Ben ik dapper als ik een boot heb, een huisje buiten, of mijn weekends voor andere recreatieve doeleinden gebruik, die mij weghouden van mijn geestelijke verantwoordelijkheden?

Ben ik dapper als ik me ophoud met gokken, kaartspelen, naar pornografische films ga, op zondag iets koop, onfatsoenlijke kleding draag, of iets van de dingen doe waarvan wereldse mensen houden?

Als wij de zaligheid willen verwerven, moeten wij de dingen van het koninkrijk van God de eerste plaats geven in ons leven. Bij ons moet het zijn: het koninkrijk van God of niets. Wij zijn uit de duisternis gekomen; het grandioze licht van Christus is ons deel. Wij moeten in dat licht wandelen.

Ik zal niet doen alsof ik in staat ben in de toekomst te kijken, maar ik heb zeer sterk het gevoel dat de toestand in de wereld er niet beter op zal worden. Het zal slechter worden tot de komst van de Zoon des Mensen. Dat is het einde der wereld, als de goddelozen vernietigd zullen worden.

Ik denk dat de wereld steeds slechter wordt en het getrouwe gedeelte van de Kerk op zijn minst steeds beter. Meer dan in het verleden het geval is geweest, zal de dag komen dat we moeten gaan verkiezen om pal te staan voor de Kerk, trouw te blijven aan haar voorschriften, leer en beginselen, en de raad aannemen die komt van de apostelen en profeten welke God heeft gesteld om de leer te onderwijzen en tot de wereld te getuigen. De dag zal komen dat dit meer noodzakelijk zal zijn dan ooit tevoren in onze tijd.

Dit is het werk van de Here. Het is Gods werk. Het is de zaak van onze Vader. Hij heeft er de hand in. Niets in de wereld kan worden vergeleken voor wat de belangrijkheid betreft, met het Evangelie van de Here Jezus Christus. Het is een kracht Gods tot zaligheid, en als wij in het evangelie willen wandelen, leven, zijn, bewegen, ademen en denken, altijd en immer, dan kunnen wij in dit leven vrede, vreugde en blijdschap heb-

ben. Dan kunnen wij in het komende leven tot eeuwige heerlijkheid voortgaan.

Wij onderwijzen en we getuigen. Wij hebben hier vandaag eeuwige dingen vol waarheid onderwezen. Als wij door de macht van de Heilige Geest onderwijzen, wordt het ons voorrecht te getuigen dat de leer die wij verkondigen waar is en dat, als de mensen zich er aan zullen houden, de zegeningen die een genadig Vader ze wil verlenen, de hunne zullen zijn. Ik getuig dat de leerstellingen die verkondigd zijn, waar zijn, en getuig opnieuw dat Jezus is de Here, dat er in Hem verhoging is, en dat Zijn Naam de enige onder de hemel is waardoor wij gered kunnen worden in het koninkrijk van God.

God geve ons de wijsheid, de visie, het besluit, de dapperheid en de moed, manmoedig in Zijn leger te strijden, en te zijn zoals president George Albert Smith het zo realistisch uitdrukte „aan die zijde van de streep waar de Here zelf is”. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Dapper zijn in het getuigenis van Jezus Christus, is gehoorzaam zijn aan de gehele wet van het evangelie

Waarom nu niet?

DOOR NEAL M. MAXWELL
Assistent van de Raad der Twaalven

Broeders en zusters, ik zou graag willen spreken over, en tot, een speciale groep belangrijke mensen. Dat zijn zij die volkomen van plan zijn eens te zullen geloven en/of actief te worden in de Kerk. Maar nog niet! Dat zijn geen slechte mensen, maar goede, die gewoon niet weten hoeveel beter ze zouden kunnen zijn. Dit soort mensen blijft dicht bij de Kerk, maar neemt er niet volledig aan deel. Ze willen de kapel niet ingaan, maar ook niet de poort uitgaan. Deze hebben de Kerk nodig en de Kerk heeft hen nodig. Ze leven gedeeltelijk „zonder God en in de wereld.”

In de korte uitnodiging die hierop volgt, zeg ik tot deze mensen: wees ervan verzekerd dat er een oprecht verlangen naar uw gezelschap is en dat uw kracht en werkelijk nodig zijn. Er zijn redenen waarom u nu ja moet zeggen, want terwijl de uren, dagen en maanden voorbijvallen, zal de wil om u te verplichten, zwakker worden. De gebeurtenissen die weldra op deze planeet zullen plaatsvinden, zullen de keuzen voor de lauwen wegnemen, want de uitstortingen die door Jezus Christus worden opgewekt, zijn niet tegen te houden! Als u werkelijk niet *nu* ja wilt zeggen, sta mij dan toe u voor het volgende te waarschuwen.

Kijk niet te diep in de ogen van de pretzoekers om u heen, want als u dat doet, zult u een bepaalde teleurstelling bij de zinnelijken zien, en u zult gekunsteldheid horen in de lach van de ongebondene.

Speur ook niet te diep in de motieven van degenen die God verloochenen, want dan zoudt u kunnen zien dat ze twijfelen aan hun twijfels.

Riskeer het niet aan het ondenkbare te denken, anders zult u ontdekken dat u met grote kracht tot het besef wordt getrokken dat God bestaat, dat Hij van u houdt, en dat er uiteindelijk geen ontcoming aan Hem en aan Zijn liefde is!

Denk niet te veel na over wat u uw gezin zult leren, want wat voor u onverschilligheid voor het christendom is, zou in uw kinderen vijandschap kunnen worden, want wat u niet hebt verdedigd, zouden uw kinderen boos kunnen verwerpen.

Reageer niet op de praktische dingen van het evangelie, bijvoorbeeld niet drinken, want als u dat doet, krijgt u een stortvloed van statistieken over u die bevestigen dat onthouding het enige geneesmiddel tegen alcoholisme is dat zowel voorkomt als geneest. U zult ook zien dat het naleven van één beschermend beginsel van het evangelie beter is dan duizend compenserende regeringsprogramma's — welke programma's dikwijls overeenkomen met het rechtzetten van stoelen op een zinkend schip.

Denk ook niet te veel aan de andere leerstellingen, zoals bij voorbeeld de liefde in het gezin, want als u daar te lang over denkt — in een wereld die vol kinderen en ouders is — zou het u zo kunnen aangrijpen dat uw tanden klapperen.

Denk ook niet te veel aan de leer dat

u een kind van God bent, want als u dat doet, zal dat het begin zijn van erbij horen.

Heb niet de moed het Boek van Mormon serieus te lezen, want u zoudt dan opeens kunnen beseffen dat er ongelooflijk belangrijke inzichten uit duizend jaar verborgen geschiedenis in zijn vastgelegd.

Pak de bagage niet uit die u mee wilt nemen wanneer u deze wereld verlaat, want vanwege de celestiale gewoonten zijn de meeste dingen van de sterfelijkheid daar niet te verkrijgen; alleen de eeuwige dingen kunnen worden gedragen.

Bid niet, want u zult antwoord krijgen van een liefhebbende Vader die luistert.

Denk ook niet te veel na over de mogelijkheid dat er levende profeten zouden zijn in de wereld van vandaag. Denk in plaats daarvan hoe het mogelijk is dat zij die zijn ondersteund als profeten in veel dingen zo gewoon zijn. Vergeet dat andere profeten vissers en tentenmakers waren — te gewoon om er notitie van te nemen — behalve dan wat ze zeiden en deden! Want het geweld van de beproevingen dat zoveel kaarsen uitblies van mensen die „ja” hadden gezegd, wakkerde het geloof van deze bijzondere mannen slechts aan.

Reageer niet te veel op de maatschappelijke, politieke en economische spanningen die erop wijzen dat er storm op til is, tenzij u beseft dat er verband bestaat tussen het onderhouden van de geboden en het welzijn van de samenleving.

Lees niet wat de heiligste bewoner die ooit op deze planeet heeft geleefd, zei over de noodzaak van bepaalde verordeningen, anders zult u zien dat Hij geen uitzonderingen toestaat, ook niet voor Zichzelf.

Onderzoek de Schriften niet om erachter te komen of goede mensen de Kerk nodig hebben, want het beste Wezen dat ooit geleefd heeft richtte de Kerk op, omdeed op-goedgeluk leven en een goed karakter niet voldoende zijn in de strijd tegen het kwaad.

Als u bent beledigd door hetgeen ik heb gezegd, bedenken dan niet dat deze dingen u reeds veel eerder hadden moeten worden verteld, voordat ik ze aan u vertelde.

Wees niet helemaal eerlijk over de huichelarij van mensen in de Kerk die zich beter voordoen dan ze zijn, want dan zult u spoedig beseffen dat er nog een andere vorm van huichelarij is — namelijk zich *minder* verplichten dan men in werkelijkheid is! Ja, broeders en zusters, het beste is al deze dingen te vermijden als u uw beslissing aangaande Christus en Zijn Kerk wilt uitstellen.

Jozua heeft echter niet gezegd kies het volgend jaar wie u wilt dienen; hij sprak over „heden”, nu er nog daglicht is, en voordat de duisternis nog meer gewoon wordt. (Zie Jozua 24:15.)

De Schriften vertellen dat toen Jezus Zijn eerste discipelen riep, zij hun schepen en netten „terstond” verlieten. Ze vroegen niet of ze zich na het visseizoen bij Christus mochten aansluiten; ze hebben zelfs hun antwoord niet uitgesteld om nog een vangst te doen. Zij verlieten „terstond”. (Zie Mt. 4:20.)

Handel, broeders en zusters, want als de ziel eenmaal geneigd is te geloven, en als er eenmaal het verlangen is om te geloven, dan gaan er geweldige dingen gebeuren! Als men eenmaal de poort verlaat en de Kerk binnegaat, dan hoort men niet alleen de muziek duidelijker — men doet eraan mee.

Handel nu, zodat, wanneer u over duizend jaar terugkijkt naar dit ogen-

blik, u zult zien dat het een belangrijk ogenblik was — het een beslissende dag was.

Het doet er daarom niet toe dat u een zelfonderzoek heeft ingesteld en een poos inactief was. Het doet er niet toe als grote trots het moeilijk maakt te erkennen dat u fout was, want het zal nooit gemakkelijker zijn om iets te doen dan nu.

Allen moeten het gevoel kennen dat gepaard gaat met een gebroken hart en een verslagen geest — het hete, heilige vuur van schaamte dat ons reinigt, zodat wij zuiverder kunnen liefhebben en beter in staat zijn God en de mensen te dienen. Harten die „zo zeer op de dingen dezer wereld” zijn gezet, zijn harten die eerst moeten breken.

Inderaad, het wreedste spel dat iemand met zichzelf kan spelen, is het spel „nog niet” — in de hoop nog een beetje te kunnen zondigen voordat men ermee ophoudt; om nog een poosje van de lof van de wereld te kunnen genieten voordat men zich afwendt van het applaus; om nog een keer de vermoeiende loterij van het materialisme te winnen; om rein te zijn, maar nog niet; om goede naasten te zijn, maar niet nu. Men kan lang aarzelen en zijn voorbehoud maken, en dan komt men voor dat speciale moment te staan — het moment waarop wat men aanvoelt plotseling stem krijgt en in tranen uitroept: „Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.” (Markus 9:24.)

De waarheid is dat „nog niet” meestal betekent „nooit”. Het is kinderachtig om te proberen weg te lopen van de verantwoordelijkheid om voor Christus te kiezen. Pilatus probeerde zijn verantwoordelijkheid bij de beslissing over Christus van zich af te schuiven, maar Pilatus' handen waren nimmer vuiler dan nadat hij ze toen had gewassen.

Ons verleden kan niet omgebogen worden. Wij moeten ons concentreren op wat wordt genoemd „het heilige heden”, want het heden is heilig; we leven nooit werkelijk in de toekomst. De heilige gave van het

leven heeft altijd de vorm van nu. Bovendien vraagt God ons nu alleen die dingen op te geven die ons zullen vernietigen als wij ons eraan vastklemmen!

En als wij onszelf losmaken van de verwickelingen van de wereld, wordt ons dan een rustige godsdienst beloofd? Nee! Ons worden tranen, beproevingen en inspanning beloofd! Maar ons wordt ook aan het eind triomf beloofd, en deze gedachte alleen al prikkelt de ziel.

Vrienden, er zijn voetstappen die gevolgd moeten worden — deze zijn niet gezet door een leider die veilig aan de zijlijn stond en zei: „Ga daarmee,” maar door een leider die zei: „Kom, volg mij.” En onze sterfelijke leider is een profeet die ons toont hoe wij onze strijd moeten verlenen.

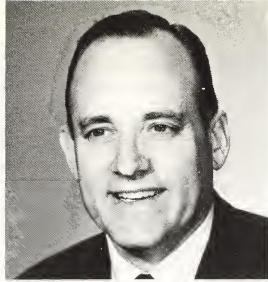
Ja, voor degenen die in de tuin of de poort van de Kerk staan, vraag niet „voor wie de (kerk) klok luidt; ze luidt voor u”. (John Donne, *Devotions upon Emergent Occasions*, Meditation XVII.)

En als u voelt dat eens iedere knie zich zal buigen, en iedere tong zal belijden dat Jezus Christus de Here is, waarom het dan niet nu doen? Want bij die komende, collectieve belijdenis zal het veel minder betekenen om te knielen, daar het niet meer mogelijk is om op te staan!

Mogen wij ondertussen anders zijn, opdat wij het verschil maken in de wereld. En moge God die tijd verhaasten ter wille van ons, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Als u weifelt en niet „ja” zegt, denk er dan aan dat „nog niet” meestal betekent „nooit”

Toespraak oktoberconferentie 1974

DOOR HOWARD W. HUNTER
Van de Raad der Twaalven

God kennen

In deze tijd van het jaar komen wij bij elkaar voor de algemene conferentie van de Kerk in deze grote, beroemde tabernakel, door de eerste pioniers en kolonisten gebouwd in wat toen een woeste vlakte in de onbewoonde bergen van het Westen was. Er zijn uit de gehele wereld mensen naar deze conferentie gekomen — uit vele, vele landen. Het is een glorieus gezicht het oog over deze grote bijeenkomst te laten gaan. Sommigen hebben een oortelefoon, zij horen de toespraken in hun eigen taal. Hoewel er Engels wordt gesproken, wordt wat gezegd wordt op hetzelfde moment vertaald voor degenen die andere talen spreken. Hierdoor verstaan wij elkaar.

Een paar jaar geleden zou het nog niet mogelijk zijn geweest dit gelijktijdige contact te hebben in een vergadering mensen, die een veelvoud aan talen spreken. Ook zou het niet mogelijk zijn geweest van vergelegen plaatsen in een paar uur naar hier te reizen. We verwonderen ons over dit moderne gemak en over de vooruitgang van de techniek in onze tijd. In zijn streven om iets te presteren, bereikt de mens dingen die in vroeger jaren onbekend waren en beheerst hij de elementen van de aarde en de krachten der natuur.

De versnelde vooruitgang van de wetenschap, die de prestaties van onze huidige maatschappij tot gemeengoed maakt, doet het menselijk verstand versteld staan. Toch weten we dat het de resultaten zijn van de toepassing van natuurwetten — Gods wetten. Veel ontwikkelingen in de moderne wetenschap lijken ons wonderen en verbazen ons. Ze overtreffen veel wonderen die in het Oude en het Nieuwe Testament worden genoemd. Hoe geweldig sommige van deze moderne ontdekkingen mogen schijnen, ze komen snel in het dagelijks gebruik en worden geaccepteerd als vanzelfsprekend.

De menselijke kennis is in hoog tempo toegenomen en het wetenschappelijk onderzoek nam toe, zoals nog nimmer is voorgekomen in de geschiedenis van de wereld. Dit is gekomen door de gezamenlijke inspanningen van de zakenwereld, de industrie, de overheden en het onderwijs. Een groot gedeelte van het wereldinkomen is aan deze studie gewijd. Over de gehele wereld vinden honderdduizenden mannen en vrouwen zich met hun onderzoekingen aan de uitbreiding van onze kennis en ons begrip.

Het streven naar kennis van de wet-

ten van het universum dat, voor zover wij weten, altijd heeft bestaan, heeft nieuwe hoogten bereikt en de naspeuringen naar waarheid bij dit onderzoek gaan voort.

De wetenschap verschaft geweldige dingen die het mens in deze huidige wereld gemakkelijk maken, en ze verhoogt de levensstandaard als nimmer tevoren is gekend. Kunnen we ons van God afwenden, van de leer van de godsdienst, of van het Evangelie van Jezus Christus, omdat we van alles zijn voorzien? Met de vooruitgang van de wetenschap is men gaan vertrouwen op wetenschappelijke bewijzen. Als gevolg daarvan geloven sommigen niet in God omdat Zijn bestaan niet door een dergelijk bewijs kan worden gestaafd. In feite is wetenschappelijk onderzoek een poging om de waarheid te weten te komen. Dezelfde beginselen die voor dat streven worden toegepast worden ook gebruikt bij het streven om de waarheid van de godsdienst vast te stellen.

Toen Jezus tot de menigte sprak op de berg, zei Hij tegen ze:

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.

„Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt, en die zoekt, die vindt; en die

Naar God wordt het meest gezocht — hiervoor moet men geloof hebben

klopt, dien zal opgedaan worden." (Mt. 7:7-8.) Dit lijkt een aanmaning om vastberaden te zoeken en oprecht te informeren naar de waarheid. Het is evenzeer van toepassing op de godsdienst als het is op de wetenschap — het proces is in beide gevallen hetzelfde. Het streven om het benodigde materiaal uit te zoeken, opzij te schuiven wat fout is, en de waarheid te isoleren als deze is gevonden, kan een leven lang duren. Hoe belangrijk het wetenschappelijk onderzoek ook mag zijn, het grootste streven is zoeken naar God — Zijn werkelijkheid vaststellen, Zijn eigenschappen, en kennis van het Evangelie van Zijn Zoon, Jezus Christus, verkrijgen. Het is niet gemakkelijk een volmaakt begrip van God te krij-

gen. Het onderzoek vereist voortdurend inspanning en sommigen komen nooit op gang om deze kennis na te jagen. In plaats van de moeite te nemen om te begrijpen, volgen zij de tegenovergestelde richting die geen inspanning vereist en zijn bestaan verloochent. Een schrijver heeft het zo gezegd:

„Er zijn musici, maar de meesten van ons zijn geen musici. Sommigen ontbreekt het aan talent, maar de meerderheid ontbreekt het waarschijnlijk aan inzet. Maar van degenen die muzikale talenten hebben, wordt er geen een groot musicus zonder jarenlang hard te werken. Grote vertolkers blijven veel uren studeren, hoewel ze reeds een internationale reputatie hebben . . . Geen atleet wordt een topfiguur, geen monteur bekwaam, geen dokter een expert, geen redenaar wordt groot, geen advocaat beroemd, tenzij door voortdurend te oefenen en vele, vele uren hard te werken . . . Hoe dwaas zou het voor mij zijn als ik mijn ogen en oren sloot en zou zeggen: er zijn geen musici omdat ik geen talent heb om een musicus te worden; er zijn geen Edisons omdat ik geen uitvinder kan worden; er zijn geen artiesten omdat ik geen talent en geen aanleg heb om een artiest te worden. Zegt de rede ons niet dat het even dwaas is om te beweren dat er geen God is omdat iemand Hem nog niet heeft ontdekt? . . .

„Hij die geen poging in het werk stelt om het bestaan van de godheid te leren kennen, zal in dit leven vermoedelijk niet leren dat er een godheid is. Zijn verloochening rechtvaardigt hem niet bij zijn bewering dat er geen God is." (Joseph F. Merrill, *The truth seeker and Mormonism*, Deseret Book Co., blz. 76-77.)

Of we nu zoeken naar kennis van wetenschappelijke waarheden of om God te ontdekken, men moet geloof hebben. Geloof is op veel manieren gedefinieerd, maar de meest klasieke definitie is gegeven door de schrijver van de brief aan de Hebreëren met de woorden: „Het geloof nu is

een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet." (Heb. 11:1.) Met andere woorden, het geloof maakt ons vertrouwd met wat wij hopen en overtuigt ons van wat wij niet zien. De geleerde ziet geen molekulen, atomen of elektronen. Toch weet hij dat ze bestaan. Hij ziet geen elektriciteit, uitstraling of magnetisme, maar hij weet dat dit ongeziene werkelijkheden zijn. Op gelijke wijze weten zij die God oprecht zoeken, maar Hem niet zien, door geloof dat Hij bestaat. Het is meer dan hopen. Het geloof maakt er een overtuiging van — een bewijs van dingen die niet worden gezien.

De schrijver van de brief aan de Hebreërs gaat verder: „Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods is toebereid, alzo dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden." (Heb. 11:3.) Geloof wordt hier omschreven als geloven in, of de overtuiging hebben dat de wereld is geschapen door het woord van God. Er kunnen geen getuigen worden opgeroepen om dit feit te bewijzen, maar het geloof geeft de kennis, zodat we in de wonderen van de aarde en de gehele natuur zien dat deze door God zijn geschapen. Het is even redelijk in een ongeziene God te geloven, in een letterlijke opstanding, of in de wonderen van de dingen die geestelijk zijn, als het is om in sommige ontdekkingen te geloven die zijn gedaan op het gebied van de geneeskunde. Geloof is het belangrijkste stuk gereedschap in het rijk van de godsdienst. Het is ook het gereedschap van de geleerde.

Tijdens Zijn bediening heeft Christus uitgelegd hoe iemand de waarheid omtrent God kan weten. Hij zei: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek." (Joh. 7:17.) De Meester verklaarde de wil van de Vader en het grootste gebod ook op deze wijze: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met

geheel uw ziel, en met geheel uw verstand." (Mt. 22:37.) Zij die ernaar streven de wil van God te doen en Zijn geboden te onderhouden, zullen openbaringen voor zichzelf ontvangen aangaande de goddelijkheid van het werk des Heren dat getuigt van de Vader.

Voor hen die begrip verlangen, leggen de woorden van Jakobus uit hoe dit kan worden verkregen: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden." (Jakobus 1:5.) Jakobus verwijst naar kennis van feiten, maar naar de openbaringen die van omhoog komen, en de vragen der mensen beantwoorden. Deze dingen zijn het resultaat als men gehoor geeft aan de aanmaning om te bidden.

Luister goed naar de woorden van de Here: „Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezin, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

„Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.

„En aan hen zal ik alle verborgenheden openbaren, ja, alle verborgen geheimen van Mijn koninkrijk van dagen vanouds, en voor toekomstende eeuwen zal Ik hun het welbehagen van Mij wil doen kennen aangaande alle dingen met betrekking tot Mijn koninkrijk.

„Ja, zelfs de wonderen der eeuwigheid zullen zij kennen, en toekomstende dingen zal Ik hun tonen, zelfs die van vele geslachten.

„En groot zal hun wijsheid zijn, en hun kennis zal tot de hemel reiken, en voor hen zal de wijsheid der wij-

zen vergaan, en het verstand van de voorzichtigten zal worden te niet gedaan.

„Want door Mijn Geest zal Ik hen verlichten, en door Mijn macht zal Ik hun de geheimen van Mij wil bekendmaken, ja, namelijk die dingen, die geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in des mensen hart zijn opgekomen. (LV 76:5-10.)

We hebben dus de formule voor het onderzoek naar God, en de gereedschappen die aan dit streven voldoen — geloof, liefde, en gebed. De wetenschap heeft bewonderenswaardige dingen voor de mensen gedaan. Ze kan echter niet de dingen tot stand brengen die zij zelf moeten doen. Het grootste ding hiervan is God ontdekken. Deze taak is niet gemakkelijk; het werk is niet licht, maar zoals de Meester heeft gezegd: „Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid." (LV 76:6.)

Ik heb de vaste overtuiging dat God een werkelijkheid is — dat Hij leeft. Hij is onze hemelse Vader en wij zijn Zijn geestelijke kinderen. Hij schiep de hemel en de aarde, en heeft de eeuwige wetten geschreven die het heeal besturen. Deze wetten worden beetje bij beetje door de mensen ontdekt terwijl ze onderzoeken. Ze zijn er echter altijd geweest en zullen eeuwig en onveranderd voortbestaan. Ik getuig dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God, onze Heiland en Verlosser, die door Zijn verzoening het eeuwigdurende leven geeft aan alle mensen. Moge de Here ons zegenen met het verlangen opwaarts te streven naar het geestelijke — God te kennen, Hem te vinden, en het besluit te nemen Hem te dienen en Zijn geboden te onderhouden. Dit is mijn nederig gebod in naam van Jezus Christus. Amen.

Hier volgt de tekst van de boodschap van het Eerste Presidium, die ter gelegenheid van Kerstmis 1974 voorgelezen is in alle wijken en gemeenten van de kerk. Wegens haar enorme betekenis drukken we haar hier af.

Ernstige boodschap

Van het Eerste Presidium

Tijdens deze feestdagen dringen wij er bij de leden van de kerk in de gehele wereld op aan de woorden van de Heiland te overwegen:

„Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.” (Mt. 25:40)

Er blijft over het algemeen in de wereld veel honger en lijden bestaan. In de komende maanden zou dit nog erger kunnen worden. Wij raden u daarom aan meer aan de behoeftigen te denken, zowel in Uw omgeving als over de ganse wereld. Wij dringen er vooral op aan dat u en uw gezin de volgende leringen van de kerk nauwkeuriger blijft naleven:

1. *Houd u aan de maandelijke vastendag.* Over het algemeen betekent dit dat men zich voor minstens twee maaltijden van voedsel en drank onthoudt en de uitgespaarde kosten, of meer, ten behoeve van de nooddruftigen aan de bisschop of gemeentepresident geeft.
2. *Houd voor uw gezin een voedselvoorraad van een jaar bij.* Handel verstandig en win betrouwbare informatie in over wat en hoe op te slaan, en neem daarbij de plaatselijke wetten en verordeningen in acht.
3. *Bezuinig op energie.* Wij leggen weer de nadruk op ons voorstel aan de leden van de kerk van verleden jaar om met zoveel mogelijk andere ridders één auto te gebruiken, u aan de voorgere-

schreven snelheid te houden, waar mogelijk minder verwarming te gebruiken, en onnodig verbruik van electriciteit en brandstof te voorkomen.

4. *Verspil geen voedsel.* Terwijl miljoenen in de wereld verhongeren, eten andere miljoenen te veel of verspillen op andere wijze veel voedsel. Leer uw kinderen spaarzaam met voedsel om te gaan.

5. *Streef in uw werk naar grotere productiviteit.* Geef meer dan uw werkgever vereist. De Here heeft tot Adam gezegd: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert” (Mozes 4 : 25) en hetzelfde geldt voor Adams nakomelingen. Het is een zegen dat wij moeten werken, en wij moeten het gewillig en zonder klagen doen.

6. *Bewaak uw gezondheid.* Zorg voor voldoende lichaamsvoeding en rust. Leef het Woord van Wijsheid na. Eet verstandig. Ga u niet te buiten. Leer uw kinderen goede gezondheidsgewoonten.

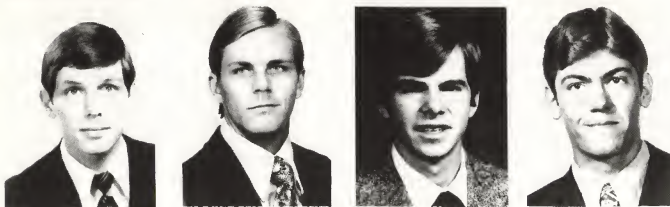
7. *Sterk uw gezin.* Zorg dat er dagelijks in gezinsverband gebeden wordt en houd de wekelijkse gezinsavond. Zie erop toe dat de gezinsleden alle geboden onderhouden.

Dit zijn tijden waarin we er meer dan ooit tevoren aan moeten denken dat innerlijke kracht, vreugde en vrede het gevolg zijn van het naleven van de geboden van Hem die we tijdens de kersttijd eren.

Met vriendelijke groeten,
HET EERSTE PRESIDIUUM
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Nieuwe zendingen
 BULLEN, Carl
 Idaho Falls (Idaho)
 BARLOW, Kim J.
 Jerome (Idaho)
 GILBERT, John
 Roosevelt (Utah)
 NELSON, Shane K.
 Driggs (Idaho)

NEWMAN, Greg
 Columbus (Ohio)
 RICHARDS, Jeffrey J.
 Long Beach (Californië)
 SOVEREEN, Mark
 Midland (Michigan)
 WATERS, Michael L.
 Payson (Utah)

Paul Jongejan op zending

Geliefde broeders en zusters, Zoals u misschien al weet is mij het voorrecht ten deel gevallen dat ik een zending mag gaan vervullen, en wel in het Frans-Belgische zendingsgebied. Het zendingswerk ligt mij al geruime tijd na aan het hart. Als doelen van mijn zending zie ik: mensen de enge poort en het smalle pad wijzen die naar het eeuwige leven leiden, mensen gelukkig(er) maken, werken aan een betere wereld en werken aan de uitbouw van het bestuursapparaat van Jezus Christus op aarde. En natuurlijk verheug ik mij ook zeer op mijn eigen vooruitgang in de komende twee jaar en hoop ik dat de kerk over de hele wereld en ook in ons eigen

zendingsgebied en in onze ring een geweldige vooruitgang mag maken in die periode. Dat hangt voor een groot deel af van hetgeen er terechtkomt van het „elk lid een zending”. Het zendingswerk is zo belangrijk. De bijbel zegt dat de zonden dergenen, die wij niet waarschuwen, over onze hoofden komen. En dan denk ik ook nog even aan het Woord van Wijsheid. Een zware roker bij mij uit de straat ligt ernstig ziek in het ziekenhuis, longkanker. Zojuist hoorde is over de radio dat er iemand was doodgeregden door een dronken automobilist. Heel terecht zei president Tanner eens dat wij ons met inspanning van krachten moeten concentreren op het nalieven en onderwijzen van het evangelie, omdat dan de oorzaak van dergelijk leed wordt weggenomen, omdat de toestanden dan verbeteren.

De hele wereldgeschiedenis en het hele hedendaagse leven tonen ieder die de wil des Heren kent en de ogen open houdt voor alle ellende, dat die ellende voortvloeit uit het niet doen van de wil des Heren. U wilt ongetwijfeld allen gelukkig zijn en daarom de wil des Heren doen. Om u daarbij, indien nodig, te

helpen, wil ik nu even het volgende zeggen, uit liefde voor u en de uwen.

Wij geloven in hedendaagse openbaring. Maar hoe komt die binnen ons bereik? Wij kunnen er kennis van nemen in bladen als *De Ster* en *Church News*. En hoe staan we er dan tegenover?

Onlangs vroeg ik aan een groep uit onze fijne jongens of het volgens de wil des Heren is dat elke jongeman een zending vervult. Volgens *alle* jongens was het *niet* de wil des Heren dat *elke* jongen een zendingsopdracht nakomt . . . Maar president Kimball heeft gezegd dat dat wel de wil des Heren is, en dat stond onlangs in *De Ster*.

Geliefde broeders en zusters, als wij gezegend willen worden en daartoe de wil des Heren willen doen, laten we dan kennis nemen van Zijn wil. En broeders en zusters, ik dank u voor alles wat u binnen en buiten de kerk om 's Heren wil doet. U doet het ook in mijn belang.

Ik wens u alle heil en zegen en eindig met hartelijke groet.

Paul Jongejan, Mission France-Belgique, Chaussée Romaine 564, B 1820 Strombeek-Bever, België.

De Osmond-fans

De Osmonds hebben zich met hun zang en muziek op de planken wereldfaam veroverd. Dit bracht Margreet Oppermann in Amstelveen ertoe te schrijven aan het blad *Popfoto*.

Margeet stelde zich voor als een meisje van 16 jaar, een mormoonse, en, schreef ze, „door de grote populariteit van de Osmonds de laatste tijd en het feit dat de leden van de groep niet onder stoelen of banken steken dat ze lid zijn van de mormoonse Kerk, zijn er veel jongelui die wel eens willen weten wat dat mormoon zijn inhoudt. Ik denk dat de meesten niet weten waar ze inlichtingen kunnen krijgen.”

Margreet bood aan dat de mensen haar om inlichtingen konden schrijven. Thuis was op de gezinsavond besloten dat het gezin alles wilde doen om die verzoeken op te vangen, en werd gebeden om reacties. Ze kwamen!

Het begon met 5 à 6 brieven per dag, uit heel Nederland. Ook uit

België kwamen de reacties. Margreet stelde toen in haar handschrift een stencil samen; zie onder.

Voor de verzending was veel zakgeld nodig. Het ging er maandenlang aan op. De meeste reacties waren *zeer* positief. Wie de tweede keer schreven mochten met toestemming van hun ouders de zendingen ontvangen. Het aantal beliep meer dan 600 jongelui. Na ruim een half jaar komen er nog steeds brieven en telefoontjes van jongens en meisjes binnen. Ook enkele ouderen reageerden. Een dame belde Margreets moeder en vertelde aan zuster Opperman weduwe te zijn en moeder van vier opgroeiende kinderen. Zij zei diep getroffen te zijn door de oprechtheid en eerlijkheid van de heiligen der laatste dagen, en sprak haar bewondering uit voor de ouders die hun kinderen zo op konden voeden. Zij wilde graag veel meer over onze Kerk weten. Kortom, er blijken velen zeer

gevoelig voor het Evangelie te zijn! Heel veel jongelui overal in het Nederlandstalig gebied in Europa begonnen naar de Kerk te komen, een aantal is door de doop togetreden als lid. Er zijn ouders en grootouders van deze jongelui, vooral meisjes zijn het, bij ons naar de Kerk gekomen.

Margreet Oppermann heeft persoonlijk contact met de Osmonds, die zich verheugen over de dopelingen, en in een ander blad schreef ze ook.

Vader en moeder Oppermann hebben het aangezien dat een mormoons kind vaak als eenling in de klas het Evangelie belijdt, wat niet zo eenvoudig is. Maar de klas kan onze kinderen gaan respecteren, grotelijks, en dat kan ook in andere kringen zo gaan. Men kan jaloers op onze kinderen worden. En, zegt de Heiland, „Voorwaar, Ik zeg u, voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.” (Mt. 25:40.)

Twee willekeurige brieven uit de stapel staan hiernaast. Namen en adressen worden ons uiteraard onthouden.

Beste . . .

Ik heb je brief ontvangen en wel bedankt hoor! Ik had nooit gedacht dat ik zoveel post zou ontvangen, het overtrof mijn stoutste verwachtingen. Het is wel leuk zoveel brieven te krijgen, maar het is een groot probleem om ze allemaal persoonlijk te beantwoorden. Daarom heb ik jullie een stencil moeten sturen en ik neem aan dat je daarvoor begrip zult hebben. De meesten van jullie hebben natuurlijk gevraagd om meerdere inlichtingen over ons geloof. Daarom sluit ik hierbij alvast een folder in van onze Kerk, zodat je iets meer over onze Kerk weet.

Helaas zijn er heel veel misvattingen over het „mormonisme”. De mensen hebben nu eenmaal de nare gewoonte om over zulke zaken als godsdienst negatief te reageren, als een geloof het hunne niet is. Ik heb het volgende plannetje bedacht. Als je na het lezen van bijgesloten folder nog steeds vragen hebt of nieuwsgieriger bent geworden, wil ik je adres doorzenden aan een paar Amerikaanse jongens of meisjes die goed Hollands spreken en bij jou in de buurt wonen. Zij hebben speciaal als taak om meer bekendheid aan onze religie te geven. Zij zullen je dan thuis opzoeken, echter op *één voorwaarde*, namelijk dat je ouders daar toestemming voor geven, en bij het gesprek aanwezig zijn!! Indien je dat wenst, schrijf mij dan nogmaals een briefje, en binnen een week zullen ze (deze jongens en meisjes) een afspraak met je maken, om je alles te vertellen wat je wilt weten over het mormoonse geloof.

Ik persoonlijk kan je wel zeggen dat ik heel gezond en gelukkig ben, en volop geniet van het leven, ook al drink ik geen alcohol, koffie, thee enz. En rook ik niet. Samen met de Osmonds weet ik *hét!* zeker dat Jezus Christus leeft en dat Hij ons allemaal liefheeft. Ik voel me een bofferd, omdat ik met het gezin Osmond mag corresponderen. Ze vertellen altijd in de brieven hoe gelukkig de family is met het rotsvast geloof dat zij hebben. Zij beschouwen hun werk als een soort van Zending om zo het Geloof wat meer bekend te maken. Speciaal onder de jongeren.

Nogmaals bedankt voor je brief. Groetjes van je mede-Osmondfan Margreet.

Geachte meneer Opperman,

In *Osmond Idol Magazine* stond een brief van uw dochter waarin zij vroeg of de fans naar haar persoonlijk wilden schrijven en niet naar de mormoonse Kerk, Zaaiersweg 17 in Amsterdam, omdat u daar het hoofd van bent en al die brieven moet beantwoorden. Ik wil nu graag vragen aan uzelf stellen.

Ik wil namelijk ook mormoonse worden. Ik heb altijd in God en Jezus geloofd en heb geprobeerd dit zo goed mogelijk in mijn leven toe te passen. Ik hoop dat u begrijpt wat ik bedoel, het staat er een beetje vreemd geformuleerd. Het is namelijk zo, wij, mijn vader, moeder, broer en ik natuurlijk zijn niet bij een bepaald geloof aangesloten. Wij geloven wel in God, maar naar de kerk gaan enz. is er niet bij. Mijn vader en wij hebben zo onze eigen overtuiging, daarover. Maar dat wil niet zeggen dat wij ongelovig zijn of zo. Dus ik hoop dat u het een beetje begrijpt, hoe hier de situatie is. Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in religies en heb verschillende Bijbels en boeken over verschillende geloven gelezen. Nu ben ik onder andere door The Osmonds in contact gekomen met het mormoonse geloof en ben daar zó door getroffen. Ik weet niet precies hoe ik het uit moet leggen, maar ik voel dat dit geloof bij mij past. Mijn levenswijze en opvattingen lopen, voorzover ik erover te weten ben gekomen, parallel. Maar dat is niet genoeg voor mij. Ik wil ook actief ermee bezig zijn en alles van het geloof weten en dus ook mormoonse worden, dus tot de Kerk toetreden. Ik weet dat het misschien gek klinkt, en dat het een zeer belangrijke beslissing is, voor mijn verdere leven. Ik ben nu 18 jaar en heb het van alle kanten bekeken en overwogen en ben tot deze beslissing gekomen. Ik voel me namelijk verbonden met uw geloof en uw mensen, maar hoor er eigenlijk niet bij. Ik zweef er zo tussenin. . . . Ik wil dus weten hoe ik tot uw geloof kan toetreden, aan welke eisen ik moet voldoen, welke literatuur ik ervoor moet lezen enz., de bepalingen omtrent mijn levenswijze enz. Kortom *alles* wat ermee te maken heeft. . . . Deze belangrijke beslissing is echt niet in verband met The Osmonds of zo, misschien heeft uw dochter die indruk gekregen, omdat ik ook wel over The Osmonds heb geschreven. Zij hebben mij wel attent op uw geloof gemaakt, maar deze beslissing komt helemaal van mijzelf, van binnenuit. Ik ben in mijn leven nog nooit zo serieus geweest, dus ik hoop dat u de ernst van mijn probleem inziet. . . . (Was getekend.)

Lieve L. S.,

Een vriendin van mij kocht een boekje van de Osmonds waar in stond dat ik bij jullie inlichtingen kon krijgen over Mormonen.

Dat wil ik graag (ik doe dit niet omdat ik de Osmonds goed vind, maar gewoon omdat geloven een zeer persoonlijke zaak is).

Dit heb ik met mijn vader besproken. Ook hij wou graag inlichtingen.

Wij zijn tot nog toe protestant, ik zelf ben ook zo gedoopt, maar heb in het hele geloof van ons niet veel waar ik echt in geloof.

Ik weet de hoge eisen van het Mormoonse geloof; die hoeft u mij niet te vertellen.

Maar geloven Mormonen in de bijbel, de opstanding, en al dat andere.

Ik zeg nogmaals: geloven is een zeer persoonlijke zaak en niet gemakkelijk, als je echt gaat denken over het geloof blijven er zoveel vragen, zoals Wat moet ik geloven?

Ik ben pas 13, mag ik al denken, ik wil een geloof waar ik zeker van ben, dat ik kan leven met dat geloof.

Op dit ogenblik voel ik me down, maar weet dat je altijd moet blijven lachen. Ik verdenk mij vader er van dat ook hij twijfelt.

Helpt u ons, alstublieft, kan ik in aanraking komen met Mormonen en hun ervaring vragen, zodat ik ook zelf conclusies kan trekken en geloven zoals ik zelf denk dat het goed is. Ik kan mijn doop als gerevormeerd vrijgemaakt (wat dat dan ook mag betekenen) zo maken dat het ongeldig is.

Ik ben bang dat als ik mormoon wil worden en ben dat ik in Utah moet wonen om Kerkdiensten bij te wonen? Of hoeft dat niet?

Ik geloof ook heel veel in een huwelijk. Volgens mij is het lichamenlijk en geestelijk contact met elkaar hebben. Niet?

Ik geloof ook in vrede dat alleen kan komen door liefde, elkaar helpen *en* maar *één* geloof op de wereld, dan kunnen mensen niet zogauw in conflict komen.

. . . Wilt u me gauw inlichtingen geven en me niet beschouwen als één van de velen want een geloof geeft toekomst, en die heb ik voor me, een hele lange, maar dat kan morgen ook afgelopen zijn als ik omkom in een ongeluk. Helpt u me alstublieft.

Ik twijfel al lang over mijn geloof maar besloot u toen maar te schrijven. Help me?!?!

Een nooddreuf van een meisje van 13 jaar, . . . (Was getekend.)

Opmerking. We meenden er goed aan te doen de geciteerde brieven onverbeterd af te drukken.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

